ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
VERICA TRSTENJAK
της 2ας Οκτωβρίου 2008 [1]

Πίνακας περιεχομένων

I — Εισαγωγή . . . . . I - 7057

II — Το νομικό πλαίσιο . . . . . I - 7057

III — Τα περιστατικά και η διαδικασία . . . . . I - 7061

A — Το ιστορικό της διαφοράς . . . . . I - 7061

B — Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση I - 7062

Γ — Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου και ται αιτήματα των διαδίκων . . . . I - 7063

Δ — Η εν μέρει αναδρομικώς κατάργηση του προσβαλλόμενου κανονισμού . . . . I - 7063

IV — Εισαγωγικές παρατηρήσεις . . . . . I - 7064

A — Έλεγχος του προσβαλλόμενου κανονισμού από το Πρωτοδικείο . . . . . I - 7064

B — Έλεγχος της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως από το Δικαστήριο . . . . . I - 7065

V — Επί του παραδεκτού της αιτήσεως αναιρέσεως . . . . . I - 7066

A — Ισχυρισμοί των διαδίκων . . . . . I - 7066

B — Νομική εκτίμηση . . . . . I - 7066

VI — Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως . . . . . I - 7068

A — Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση . . . . . I - 7068

B — Ισχυρισμοί των διαδίκων . . . . . I - 7068

Γ — Νομική εκτίμηση . . . . . I - 7070

Δ — Συμπέρασμα . . . . . I - 7073

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

VII — Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως . . . . . I - 7073

A — Επί του πρώτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως . . . . . I - 7074

1. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση . . . . . I - 7074

2. Ισχυρισμοί των διαδίκων . . . . . I - 7074

3. Νομική εκτίμηση . . . . . I - 7077

4. Συμπέρασμα . . . . . I - 7079

B — Επί του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως . . . . . I - 7080

1. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση . . . . . I - 7080

2. Οι ισχυρισμοί των διαδίκων . . . . . I - 7080

3. Νομική εκτίμηση . . . . . I - 7082

4. Συμπέρασμα . . . . . I - 7084

VIII — Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως . . . . . I - 7084

A — Η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση . . . . . I - 7084

B — Ισχυρισμοί των διαδίκων . . . . . I - 7085

Γ — Νομική εκτίμηση . . . . . I - 7086

1. Η επίδραση των δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως επί της αιτιώδους συνάφειας I - 7087

2. Εκτίμηση της ζημίας . . . . . I - 7089

Δ — Συμπέρασμα . . . . . I - 7092

IX — Συμπέρασμα από τη νομική εκτίμηση . . . . . I - 7092

X — Δικαστικά έξοδα . . . . . I - 7092

XI — Πρόταση . . . . . I - 7093

I — Εισαγωγή

1. Στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής Δικαστήριο) καλείται να εκδώσει απόφαση επί αιτήσεως αναιρέσεως που άσκησε η ινδική επιχείρηση Moser Baer India Ltd κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 4ης Οκτωβρίου 2006 στην υπόθεση T-300/03, Moser Baer India κατά Συμβουλίου [2] (στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση).

2. Η αναιρεσείουσα και προσφεύγουσα πρωτοδίκως (στο εξής: αναιρεσείουσα) ζητεί να αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή της ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 960/2003 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 2003, για την επιβολή οριστικού αντισταθμιστικού δασμού στις εισαγωγές οπτικών δίσκων με δυνατότητα εγγραφής καταγωγής Ινδίας [3] (στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός).

II — Το νομικό πλαίσιο

3. Το νομικό έρεισμα για την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού είναι ο κανονισμός (ΕΚ) 2026/97 του Συμβουλίου, της 6ης Οκτωβρίου 1997, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας [4] (στο εξής: βασικός κανονισμός [5]).

4. Το άρθρο 5 του βασικού κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Υπολογισμός του ύψους της αντισταθμίσιμης επιδότησης

Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, το ύψος της αντισταθμίσιμης επιδότησης υπολογίζεται με βάση το όφελος που προσπορίζεται στον αποδέκτη της επιδότησης και το οποίο διαπιστώνεται και προσδιορίζεται κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας [...]».

5. Το άρθρο 7, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού, το οποίο περιέχει γενικές διατάξεις για τον υπολογισμό της επιδοτήσεως, προβλέπει τα εξής:

«Όταν η επιδότηση μπορεί να συνδεθεί με την απόκτηση ή τη μελλοντική απόκτηση πάγιων στοιχείων ενεργητικού, το ύψος της αντι-

2 — Απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2006, T-300/03, Moser Baer India κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2006, σ. II-3911).

3 — ΕΕ L 138, σ. 1.

4 — ΕΕ L 288, σ. 1.

5 — Αντισταθμιστικοί δασμοί κατά επιδοτούμενων εισαγωγών επιβάλλονται με τη μορφή κανονισμού. Δεδομένου ότι το νομικό έρεισμα για τη θέσπιση αντισταθμιστικών δασμών είναι επίσης κανονισμός, ο κανονισμός που συνιστά το νομικό έρεισμα και αποτελεί το νομικό πλαίσιο για την έκδοση κανονισμού κατά των επιδοτήσεων ονομάζεται βασικός κανονισμός.

σταθμίσιμης επιδότησης υπολογίζεται με την κατανομή της στη διάρκεια χρονικής περιόδου που αντιστοιχεί στην κανονική απόσβεση των εκάστοτε στοιχείων ενεργητικού στο συγκεκριμένο κλάδο παραγωγής.»

6. Το άρθρο 8 του βασικού κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«Προσδιορισμός της ζημίας

[…]

2. Ο προσδιορισμός της ύπαρξης ζημίας στηρίζεται σε θετικά αποδεικτικά στοιχεία και προϋποθέτει οπωσδήποτε αντικειμενική εξέταση τόσο:

α) του όγκου των επιδοτούμενων εισαγωγών και των συνεπειών αυτών των εισαγωγών για τις τιμές των ομοειδών προϊόντων στην κοινοτική αγορά, όσο και

β) των επακόλουθων συνεπειών των εν λόγω εισαγωγών για τον κοινοτικό κλάδο παραγωγής.

3. Όσον αφορά τον όγκο των επιδοτούμενων εισαγωγών, εξετάζεται κατά πόσον έχει σημειωθεί σημαντική αύξηση του όγκου των εν λόγω εισαγωγών, είτε σε απόλυτες τιμές είτε σε συνάρτηση με την παραγωγή ή την κατανάλωση στην Κοινότητα. Όσον αφορά την επίδραση των επιδοτούμενων εισαγωγών επί των τιμών, εξετάζεται κατά πόσον έχουν πραγματοποιηθεί επιδοτούμενες εισαγωγές σε τιμές αισθητά κατώτερες της τιμής του ομοειδούς προϊόντος που παράγει ο κοινοτικός κλάδος παραγωγής ή κατά πόσον οι εισαγωγές αυτού του είδους προκαλούν, με οιονδήποτε τρόπο, σημαντική συμπίεση των τιμών ή παρεμποδίζουν, σε σημαντικό βαθμό, την αύξηση των τιμών που θα είχε σημειωθεί σε αντίθετη περίπτωση. Κανένας από τους ανωτέρω παράγοντες, ούτε πλείονες εξ αυτών ομού, δεν είναι απαραίτητο να θεωρηθούν βαρύνουσας σημασίας για την εξαγωγή συμπερασμάτων.

[…]

5. Η εξέταση της επίπτωσης των επιδοτούμενων εισαγωγών επί του οικείου κοινοτικού κλάδου παραγωγής περιλαμβάνει αξιολόγηση όλων των συναφών οικονομικών παραγόντων και δεικτών που αντανακλούν την κατάσταση του υπόψη κλάδου παραγωγής, και στους οποίους περιλαμβάνονται: το

γεγονός ότι ένας κλάδος παραγωγής βρίσκεται ακόμη σε φάση ανάκαμψης από τις επιπτώσεις προγενέστερων περιπτώσεων χορήγησης επιδοτήσεων ή ντάμπινγκ, το μέγεθος του ύψους των αντισταθμίσιμων επιδοτήσεων, η πραγματική και η ενδεχόμενη μείωση των πωλήσεων, των κερδών, της παραγωγής, του μεριδίου αγοράς, της παραγωγικότητας, της απόδοσης των επενδύσεων και της χρησιμοποίησης του παραγωγικού δυναμικού παράγοντες που επηρεάζουν τις κοινοτικές τιμές, οι πραγματικές και οι δυνητικές αρνητικές συνέπειες για τις ταμειακές ροές, τα αποθέματα, την απασχόληση, τους μισθούς, την ανάπτυξη, την ικανότητα άντλησης κεφαλαίων ή τις επενδύσεις, καθώς και, όταν πρόκειται για το γεωργικό τομέα, το κατά πόσον έχει προκύψει αύξηση της επιβάρυνσης για τα κρατικά προγράμματα στήριξης. Η ανωτέρω απαρίθμηση δεν είναι εξαντλητική, και κανένας από τους ανωτέρω παράγοντες, ούτε πλείονες εξ αυτών ομού, δεν είναι απαραίτητο να θεωρηθούν βαρύνουσας σημασίας για την εξαγωγή συμπερασμάτων.

6. Με βάση το σύνολο των συναφών αποδεικτικών στοιχείων που υποβάλλονται σε σχέση με την παράγραφο 2, πρέπει να αποδεικνύεται ότι οι επιδοτούμενες εισαγωγές προκαλούν ζημία κατά την έννοια του παρόντος κανονισμού. Ειδικότερα, πρέπει να αποδεικνύεται ότι ο όγκος ή/και τα επίπεδα τιμών που αναφέρονται στην παράγραφο 3 έχουν επίπτωση επί του κοινοτικού κλάδου παραγωγής κατά την έννοια της παραγράφου 5 και ότι λόγω του μεγέθους της η επίπτωση αυτή είναι δυνατό να χαρακτηρισθεί ως σοβαρή.

7. Εξετάζονται ακόμη τυχόν άλλοι γνωστοί παράγοντες, εκτός από τις επιδοτούμενες εισαγωγές, οι οποίοι προκαλούν κατά τον ίδιο χρόνο ζημία στον κοινοτικό κλάδο παραγωγής, προκειμένου να εξασφαλισθεί ότι η ζημία που προκαλείται από αυτούς τους άλλους παράγοντες δεν αποδίδεται στις επιδοτούμενες εισαγωγές κατά την έννοια της παραγράφου 6. Στους παράγοντες που ενδέχεται να έχουν σημασία από αυτή την άποψη συμπεριλαμβάνονται: ο όγκος και οι τιμές των μη επιδοτούμενων εισαγωγών, η συρρίκνωση της ζήτησης ή οι μεταβολές των προτύπων κατανάλωσης, οι περιοριστικές εμπορικές πρακτικές που εφαρμόζουν οι παραγωγοί τρίτων χωρών και της Κοινότητας, καθώς και ο ανταγωνισμός μεταξύ τους, οι τεχνολογικές εξελίξεις, καθώς και οι εξαγωγικές επιδόσεις και η παραγωγικότητα του κοινοτικού κλάδου παραγωγής [...]».

7. Κατά το άρθρο 15, παράγραφος 1, τρίτη περίοδος, του βασικού κανονισμού, το ύψος του αντισταθμιστικού δασμού δεν επιτρέπεται να υπερβαίνει το ύψος των αντισταθμίσιμων επιδοτήσεων, αλλά πρέπει να είναι κατώτερο, αν η επιβολή δασμού χαμηλότερου ύψους κρίνεται επαρκής για την εξάλειψη της ζημίας που υφίσταται ο κοινοτικός κλάδος παραγωγής.

8. Το άρθρο 28 του βασικού κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Άρνηση συνεργασίας

1. Όταν ένα ενδιαφερόμενο μέρος αρνείται την πρόσβαση στις απαραίτητες πληροφορίες ή δεν τις παρέχει εντός της προθεσμίας

που προβλέπει ο παρών κανονισμός ή παρεμποδίζει σημαντικά την έρευνα, επιτρέπεται να συνάγονται προσωρινά ή τελικά συμπεράσματα, είτε καταφατικά είτε αποφατικά, με βάση τα διαθέσιμα στοιχεία.

Όταν διαπιστώνεται ότι ένα ενδιαφερόμενο μέρος έχει προσκομίσει ψευδή ή παραπλανητικά στοιχεία, τα εν λόγω στοιχεία δεν λαμβάνονται υπόψη, και είναι δυνατό να χρησιμοποιούνται τα διαθέσιμα στοιχεία.

Τα ενδιαφερόμενα μέρη πρέπει κανονικά να ενημερώνονται σχετικά με τις συνέπειες που επισύρει τυχόν άρνηση συνεργασίας.

[…]

3. Αν οι πληροφορίες που προσκομίζει ένα ενδιαφερόμενο μέρος δεν είναι άρτιες από κάθε άποψη, δεν πρέπει παρόλα αυτά να μην ληφθούν υπόψη, υπό την προϋπόθεση ότι οι τυχόν ελλείψεις τους δεν είναι τέτοιες ώστε να δυσχεραίνουν υπέρμετρα τη συναγωγή συμπερασμάτων με ικανοποιητική ακρίβεια και ότι οι εν λόγω πληροφορίες υποβάλλονται εγκαίρως, είναι επαληθεύσιμες και το οικείο μέρος έχει επιδείξει κάθε δυνατή επιμέλεια.

4. Όταν δεν γίνονται δεκτά ορισμένα αποδεικτικά στοιχεία ή ορισμένες πληροφορίες, το μέρος που τα έχει προσκομίσει πρέπει να ενημερώνεται πάραυτα σχετικά με τους λόγους της απόρριψής τους και του παραχωρείται επίσης η δυνατότητα να παράσχει πρόσθετες εξηγήσεις εντός της ταχθείσας προθεσμίας. Σε περίπτωση που οι εξηγήσεις αυτές δεν κρίνονται ικανοποιητικές, οι λόγοι της απόρριψης των συγκεκριμένων αποδεικτικών στοιχείων ή πληροφοριών πρέπει να γνωστοποιούνται και να αναπτύσσονται κατά τη δημοσίευση των σχετικών συμπερασμάτων.

5. Εάν τα εξαχθέντα συμπεράσματα, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που αφορούν το ύψος των αντισταθμίσιμων επιδοτήσεων, βασίζονται στις διατάξεις της παραγράφου 1, ιδίως στα στοιχεία που περιέχονται στην καταγγελία, πρέπει, όταν τούτο είναι εφικτό και τηρουμένης της προθεσμίας της έρευνας, να διασταυρώνονται με στοιχεία από άλλες τυχόν διαθέσιμες ανεξάρτητες πηγές, όπως είναι οι δημοσιευμένοι τιμοκατάλογοι, οι επίσημες στατιστικές εισαγωγών και τα τελωνειακά έσοδα, ή με στοιχεία που έχουν προσκομισθεί από άλλα ενδιαφερόμενα μέρη κατά τη διάρκεια της έρευνας.

6. Σε περίπτωση που ένα ενδιαφερόμενο μέρος δεν συνεργάζεται ή συνεργάζεται μόνον εν μέρει, και, ως εκ τούτου, δεν γνωστοποιούνται χρήσιμα στοιχεία, η προκύπτουσα κατάσταση ενδέχεται να είναι λιγότερο ευνοϊκή για το συγκεκριμένο μέρος απ' ό,τι θα ήταν εάν αυτό είχε συνεργασθεί.»

III — Τα περιστατικά και η διαδικασία

Α — *Το ιστορικό της διαφοράς*

9. Η αναιρεσείουσα είναι εταιρία εγκατεστημένη στην Ινδία, η οποία παράγει διάφορα είδη μέσων αποθηκεύσεως και, μεταξύ άλλων, οπτικούς δίσκους με δυνατότητα εγγραφής (στο εξής: CD-R).

10. Στις 17 Μαΐου 2002, η Επιτροπή, κατόπιν καταγγελίας εκ μέρους της Committee of European CD-R Manufacturers (CECMA), άρχισε τη διεξαγωγή έρευνας σε σχέση με τις εισαγωγές CD-R καταγωγής Ινδίας [6]. Κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, η οποία διατυπώθηκε στις 20 Μαΐου 2003, το Συμβούλιο εξέδωσε τον προσβαλλόμενο κανονισμό. Με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, το Συμβούλιο επέβαλε οριστικό αντισταθμιστικό δασμό 7,3 % επί των εισαγωγών CD-R καταγωγής Ινδίας.

11. Με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, το Συμβούλιο διαπίστωσε ότι η αναιρεσείουσα είχε λάβει επιδοτήσεις υπό τη μορφή απαλλαγής από τις επιβαρύνσεις κατά την εισαγωγή επί ορισμένων κεφαλαιουχικών αγαθών (στο εξής επιδοτούμενα στοιχεία ενεργητικού) [7].

12. Κατά τον υπολογισμό του οφέλους, το Συμβούλιο καθόρισε κατ' αρχάς περίοδο αποσβέσεως 6 ετών [8]. Αιτιολόγησε αυτόν τον καθορισμό με το ότι τα επιδοτούμενα στοιχεία ενεργητικού ήταν καλούπια για την κατασκευή CD-R και όχι μηχανήματα για την κατασκευή τους. Η αντίρρηση της αναιρεσείουσας ότι τα στοιχεία ενεργητικού πρέπει, σύμφωνα με τις λογιστικές της καταστάσεις, να χαρακτηρισθούν ως μηχανήματα και, επομένως, πρέπει κατ' αρχάς να καθορισθεί περίοδος αποσβέσεως 13 ετών δεν έγινε δεκτή από το Συμβούλιο με την αιτιολογία ότι η αναιρεσείουσα περιέλαβε αντιφατικά στοιχεία για την απόσβεση των εν λόγω στοιχείων ενεργητικού στις λογιστικές της καταστάσεις και στη φορολογική της δήλωση [9].

13. Κατά τη διαπίστωση της ζημίας της κοινοτικής βιομηχανίας, το Συμβούλιο θεώρησε ιδίως ως σημαντικό το ότι από το έτος 2000 έως το χρονικό διάστημα της έρευνας (1η Απριλίου 2001 έως 31 Μαρτίου 2002) σημειώθηκε αύξηση των εισαγωγών CD-R στην Κοινότητα από την Ινδία και υποχώρηση των τιμών πωλήσεως CD-R εντός της Κοινότητας στο ίδιο χρονικό διάστημα κατά 59 %, οπότε οι τιμές αυτές ήταν κατά το χρονικό διάστημα της έρευνας σε επίπεδα χαμηλότερα από τις τιμές πωλήσεων του κοινοτικού κλάδου παραγωγής (που σημείωσε ζημία) κατά μέσον όρον περίπου 17,7 %. Συναφώς, το Συμβούλιο συνέκρινε στοιχεία, που προέκυψαν από στοιχεία της Eurostat, με στοιχεία που προσκόμισε η αναιρεσείουσα και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι αυτά καταλήγουν σε παρόμοια αποτελέσματα [10]. Όσον αφορά τα αποθέματα, το

6 — ΕΕ 2002, C 116, σ. 4.

7 — Αιτιολογικές σκέψεις 38 έως 47 του προσβαλλόμενου κανονισμού.

8 — Το Συμβούλιο τη μείωσε πάντως σε 4 έτη και 2 μήνες. Βλ. τις αιτιολογικές σκέψεις 43 έως 45 του προσβαλλόμενου κανονισμού.

9 — Βλ. τις αιτιολογικές σκέψεις 39 έως 41 του προσβαλλόμενου κανονισμού.

10 — Βλ. τις αιτιολογικές σκέψεις 58 έως 64 του προσβαλλόμενου κανονισμού.

Συμβούλιο διαπίστωσε αρνητική τάση για το χρονικό διάστημα αναφοράς (1η Ιανουαρίου 1998 έως το τέλος του χρονικού διαστήματος της έρευνας) [11].

14. Στο πλαίσιο των διαπιστώσεών του ως προς την αιτιώδη συνάφεια, το Συμβούλιο εξέτασε, μεταξύ άλλων, τον ισχυρισμό της αναιρεσείουσας ότι ένας κάτοχος διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας απαίτησε, σε αντίθεση προς τους κανόνες του ανταγωνισμού, υπερβολικώς υψηλά δικαιώματα εκμεταλλεύσεως από τους παραγωγούς CD-R. Απέκλεισε όμως το ενδεχόμενο να είχε αυτό επίδραση στη ζημία, για τον λόγο ιδίως ότι τόσο η αναιρεσείουσα όσο και οι παραγωγοί που αποτελούν τον κοινοτικό κλάδο παραγωγής όφειλαν να καταβάλουν αυτά τα δικαιώματα εκμεταλλεύσεως, μάλιστα δε πριν από την επέλευση της διαπιστωθείσας από αυτό ζημίας. Επομένως, η διαπιστωθείσα ζημία δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι οφείλεται στην καταβολή των δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως [12].

Β — *Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση*

15. Η αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή κατά του προσβαλλόμενου κανονισμού. Στην Επιτροπή και τη CECMA επιτράπηκε να παρέμβουν υπέρ του Συμβουλίου.

16. Η αναιρεσείουσα διατύπωσε με την προσφυγή της αιτιάσεις που αφορούν ιδίως [13]

— την κατάταξη των επιδοτούμενων στοιχείων του ενεργητικού στην κατηγορία των καλουπιών, καθώς και το ότι όλα τα επιδοτούμενα στοιχεία του ενεργητικού κατατάχθηκαν ως καλούπια (δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου προσφυγής),

— πλάνη εκτιμήσεως κατά τη διαπίστωση των περιστατικών, στα οποία στηρίχθηκε η διαπίστωση της ζημίας της κοινοτικής βιομηχανίας, μάλιστα δε όσον αφορά ιδίως την τάση των τιμών και τα αποθέματα (τρίτος λόγος προσφυγής),

— παράβαση του άρθρου 8, παράγραφοι 6 και 7, του βασικού κανονισμού, όσον αφορά την εξέταση των αποτελεσμάτων των φερομένων ως αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως ενός κατόχου διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας CD-R (πέμπτος λόγος προσφυγής).

17. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο απέρριψε στο σύνολό της την προσφυγή της αναιρεσείουσας κατά της

11 — Ως προς τα αποθέματα, βλ. τις αιτιολογικές σκέψεις 80 έως 89 του προσβαλλόμενου κανονισμού.

12 — Βλ. τις αιτιολογικές σκέψεις 134 και 135 του προσβαλλόμενου κανονισμού.

13 — Εδώ μνημονεύονται μόνον οι λόγοι προσφυγής που έχουν σημασία για την κατ' αναίρεση διαδικασία.

προσβαλλομένης αποφάσεως και την καταδίκασε στα δικαστικά έξοδα του καθού.

Γ — *Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου και ταi αιτήματα των διαδίκων*

18. Η αναιρεσείουσα άσκησε την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως με δικόγραφο της 22ας Δεκεμβρίου 2006, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 28 Δεκεμβρίου 2006. Ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση,

— να κάνει δεκτά τα πρωτοδίκως διατυπωθέντα αιτήματα, ιδίως δε να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό, καθόσον αυτός την αφορά, και

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα της κατ' αναίρεση διαδικασίας και της διαδικασίας σε πρώτο βαθμό.

19. Το Συμβούλιο και η Επιτροπή ζητούν από το Δικαστήριο,

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και

— να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των διαδικασιών.

20. Κατά την έγγραφη διαδικασία, η αναιρεσείουσα, το Συμβούλιο και η Επιτροπή κατέθεσαν παρατηρήσεις. Η αναιρεσείουσα το Συμβούλιο και η Επιτροπή παρέστησαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 10ης Ιουλίου 2008.

Δ — *Η εν μέρει αναδρομικώς κατάργηση του προσβαλλόμενου κανονισμού*

21. Ο προσβαλλόμενος κανονισμός καταργήθηκε αναδρομικώς από τις 5 Νοεμβρίου 2006 με τον κανονισμό (ΕΚ) 1293/2007 του Συμβουλίου, της 30ής Οκτωβρίου 2007, για την κατάργηση των δασμών αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν με τον κανονισμό (ΕΚ) 1050/2002 στις εισαγωγές οπτικών δίσκων με δυνατότητα εγγραφής, καταγωγής Ταϊβάν, και την παροχή δυνατότητας επανείσπραξης ή επιστροφής τους, καθώς και για την κατάργηση των αντισταθμιστικών δασμών που επιβλήθηκαν με τον κανονισμό (ΕΚ) 960/2003 στις εισαγωγές οπτικών δίσκων με δυνατότητα εγγραφής, καταγωγής

Ινδίας, και την παροχή δυνατότητας επανείσπραξης ή επιστροφής τους, και για την περάτωση της διαδικασίας όσον αφορά τις εισαγωγές αυτές [14] (στο εξής: κανονισμός περί καταργήσεως). Ο κανονισμός περί καταργήσεως δεν έθιξε πάντως την ισχύ του προσβαλλόμενου κανονισμού από της ενάρξεως ισχύος του έως αυτό το χρονικό σημείο.

IV — Εισαγωγικές παρατηρήσεις

22. Με τον προσβαλλόμενο κανονισμό επιβλήθηκαν, σύμφωνα με τον βασικό κανονισμό, αντισταθμιστικοί δασμοί κατά επιδοτούμενων εισαγωγών. Πριν εξετάσω το παραδεκτό και το βάσιμο των επί μέρους λόγων αναιρέσεως, επιθυμώ, πρώτον, να αναφερθώ με συντομία στα καθήκοντα του Πρωτοδικείου στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως κατά ενός τέτοιου κανονισμού (Α.) και, δεύτερον, να εκθέσω με συντομία σε ποια έκταση μπορεί μια απόφαση του Πρωτοδικείου να ελεγχθεί κατ' αναίρεση από το Δικαστήριο (Β.).

Α — *Έλεγχος του προσβαλλόμενου κανονισμού από το Πρωτοδικείο*

23. Με τον προσβαλλόμενο κανονισμό επιβάλλεται ένα μέτρο εμπορικής άμυνας κατά των επιδοτούμενων εισαγωγών. Δεδομένου ότι η εξακρίβωση, η αξιολόγηση και η στάθμιση οικονομικών δεδομένων συνιστούν πολύπλοκο έργο, τα κοινοτικά όργανα, κατά πάγια νομολογία, διαθέτουν σ' αυτόν τον τομέα ευρεία ευχέρεια εκτιμήσεως [15]. Ως εκ τούτου, εναπόκειται στα ενδιαφερόμενα μέρη να εκθέσουν στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας τα ευνοϊκά γι' αυτά περιστατικά [16].

24. Ένας κανονισμός, με τον οποίο μπορούν να επιβάλλονται αντισταθμιστικοί δασμοί κατά επιδοτούμενων εισαγωγών, μπορεί βεβαίως να ελεγχθεί από το Πρωτοδικείο μέσω προσφυγής ακυρώσεως κατά το άρθρο 230 ΕΚ. Σ' αυτό το πλαίσιο, όμως, πρέπει να επισημανθεί ότι η ευχέρεια εκτιμήσεως που παρέχει στα κοινοτικά όργανα ο βασικός κανονισμός υπόκειται σε περιορισμένο μόνο δικαστικό έλεγχο [17]. Ο έλεγχος του Πρωτοδικείου σ' αυτόν τον τομέα πρέπει να περιορίζεται στην εξακρίβωση του αν τηρήθηκαν οι διαδικαστικοί κανόνες, του αν είναι ακριβή τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίχθηκε ο προσβαλλόμενος κανονισμός και αν δεν υπάρχει πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των περιστατικών αυτών ή

14 — ΕΕ L 288, σ. 17.

15 — Αποφάσεις της 27ης Σεπτεμβρίου 2007, C-351/04, Ikea Wholesale (Συλλογή 2007, σ. I-7723, σκέψη 40) και της 28ης Φεβρουαρίου 2008, C-398/05, AGST Draht- und Biegetechnik (Συλλογή 2008, σ. I-1057, σκέψη 33). Οι περιεχόμενες σ' αυτή και στις επόμενες υποσημειώσεις παραπομπές στη νομολογία και στα συγγράμματα αφορούν εν μέρει όχι μόνο περιπτώσεις επιδοτήσεως, αλλά και περιπτώσεις ντάμπινγκ. Αυτά τα αντλούμενα από τη νομολογία και την επιστήμη στοιχεία μπορούν όμως να έχουν αντιστοίχως σημασία για τις επιδοτήσεις. Η κατ' αναλογία αναφορά σ' αυτές τις παραπομπές δεν θα επισημαίνεται ιδιαιτέρως στη συνέχεια.

16 — Βλ. το άρθρο 28 του βασικού κανονισμού.

17 — Αποφάσεις της 14ης Μαρτίου 1990, C-156/87, Gestetner Holdings κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. I-781, σκέψη 63), της 29ης Ιανουαρίου 1998, T-97/95, Sinochem κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1998, σ. II-85, σκέψη 51), της 18ης Σεπτεμβρίου 1996, T-155/94, Climax Paper κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1996, σ. II-873, σκέψη 98), της 17ης Δεκεμβρίου 1997, T-121/95, EFMA κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1997, σ. II-2391, σκέψη 64), AGST Draht- und Biegetechnik (παρατεθείσα στην υποσημείωση 15, σκέψη 34) και Ikea Wholesale (παρατεθείσα στην υποσημείωση 15, σκέψη 41). Müller, W., Khan, N., Neumann, H.-A., *EC Anti-Dumping Law*, John Wiley & Sons, 1998, σημείο 26.2, Düker, K., *Rechtsschutz gegen Antidumpingmaßnahmen der Europäischen Gemeinschaft*, Tectum, 2007, σ. 193.

κατάχρηση εξουσίας [18]. Επί πλέον, δεδομένου ότι εναπόκειται στα ενδιαφερόμενα μέρη να εκθέσουν στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας τα ευνοϊκά γι' αυτά περιστατικά, ο έλεγχος του Πρωτοδικείου εκτείνεται μόνο στα πραγματικά στοιχεία που ήταν γνωστά στα κοινοτικά όργανα κατά τη λήψη των προσβαλλομένων μέτρων ή τα οποία αυτά όφειλαν να αναζητήσουν [19].

25. Περαιτέρω, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι δεν είναι έργο του Πρωτοδικείου η εκ νέου διεξαγωγή της διοικητικής διαδικασίας. Ως εκ τούτου, ο προσφεύγων οφείλει, αν φρονεί ότι αυτό συμβαίνει, να εκθέσει ότι τα κοινοτικά όργανα προέβησαν σε εσφαλμένη διαπίστωση των περιστατικών. Ο προσφεύγων οφείλει επομένως να εκθέσει εμπεριστατωμένως ότι αμφισβητείται η ορθότητα των πραγματικών στοιχείων, στα οποία στηρίχθηκαν τα κοινοτικά όργανα. Απλή αμφισβήτηση της πραγματικότητας δεν αρκεί εν προκειμένω [20].

Β — *Έλεγχος της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως από το Δικαστήριο*

26. Αντικείμενο αιτήσεως αναιρέσεως ενώπιον του Δικαστηρίου είναι ο έλεγχος της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως του Πρωτοδικείου από απόψεως νομικών σφαλμάτων [21]. Επομένως, μια αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί να αφορά άμεσα τα ελαττώματα προσβαλλόμενου ενώπιον του Πρωτοδικείου κανονισμού. Από αυτό συνάγεται ότι είναι κατ' αρχήν απαράδεκτο να επαναλαμβάνονται με την αίτηση αναιρέσεως αιτιάσεις που διατυπώθηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου, χωρίς να γίνεται αναφορά στην απόφαση του Πρωτοδικείου [22]. Αντιθέτως, με την αίτηση αναιρέσεως πρέπει να εκτίθεται σαφώς ποιο μέρος της αποφάσεως του Πρωτοδικείου βάλλεται και σε ποια νομικά επιχειρήματα στηρίζεται το αίτημα [23].

27. Δεδομένου ότι οι αιτήσεις αναιρέσεως περιορίζονται σε νομικά σφάλματα, δεν επιτρέπεται κατ' αρχήν εκ νέου εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών [24]. Επομένως, όσον αφορά τα διαπιστωθέντα από το Πρωτοδικείο περιστατικά, με την αίτηση αναιρέσεως μπορεί να προβληθεί μόνον η αιτίαση ότι οι διαπιστώσεις δεν έγιναν άψογα από δικονομικής απόψεως. Αν πρόκειται να τεθεί υπό αμφισβήτηση η εκτίμηση των αποδείξεων από το Πρωτοδικείο, ο αναιρεσείων οφείλει να προβάλει την αιτίαση ότι το Πρωτοδικείο αλλοίωσε αποδεικτικά στοιχεία στο πλαίσιο της εκτιμήσεως των αποδείξεων, στην οποία προέβη [25].

18 — Αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 28ης Οκτωβρίου 2004, T-35/01, Shanghai Teraoka Electronic κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2004, σ. II-3663, σκέψεις 48 και 49), AGST Draht- und Biegetechnik (παρατεθείσα στην υποσημείωση 15, σκέψη 34) και Ikea Wholesale (παρατεθείσα στην υποσημείωση 15, σκέψη 41). Müller, W., Khan, N., Neumann, H.-A., στην υποσημείωση 17, σημείο 26.2.

19 — Απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1984, 239/82 και 275/82, Allied Corporation κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1984, σ. 1005, σκέψη 21 επ.). Düker, K., στην υποσημείωση 17, σ. 197.

20 — Düker, K., στην υποσημείωση 17, σ. 196 επ.

21 — Άρθρο 225 ΕΚ και άρθρο 58, παράγραφος 1, του Οργανισμού του Δικαστηρίου.

22 — Αποφάσεις της 7ης Ιανουαρίου 2004, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P και C-219/00 P, Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 2004, σ. I-123, σκέψη 51), της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil/κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψη 35), της 3ης Μαρτίου 2005, C-499/03 P, Biegi Nahrungsmittel και Commonfood κατά Επιτροπής (Συλλογή 2005, σ. I-1751, σκέψη 38). Για περαιτέρω παραπομπές στη νομολογία, βλ. Lenaerts, K., Arts, D., *Procedural Law of the European Union*, 2η έκδ., Sweet & Maxwell, 2008, σημεία 7-107 και 16-016.

23 — Άρθρο 225 ΕΚ και άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου. Βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής (παρατεθείσα στην υποσημείωση 22, σκέψη 34) και της 8ης Ιανουαρίου 2002, C-248/99 P, Γαλλία κατά Monsanto και Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. I-1, σκέψη 69).

24 — Διάταξη της 20ής Μαρτίου 1991, C-115/90 P, Turner κατά Επιτροπής (Συλλογή 1991, σ. I-1423, σκέψεις 13 έως 14). Απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 1991, C-283/90 P, Vidrányi κατά Επιτροπής (Συλλογή 1991, σ. I-4339, σκέψεις. 11 έως 13), και της 23ης Νοεμβρίου 2000, C-1/98 P, British Steel κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. I-10349, σκέψη 53). Lenaerts, K., Arts, D., στην υποσημείωση 22, σημείο 16-016.

25 — Αποφάσεις της 10ης Ιουλίου 2003, C-472/00 P, Επιτροπή κατά Fresh Marine (Συλλογή 2003, σ. I-7541, σκέψη 45), και της 2ας Μαρτίου 1994, C-53/92 P, Hilti κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. I-667, σκέψη 43). Rengeling, H.-W., Middecke, A., Gellermann, M., *Handbuch des Rechtsschutzes in der Europäischen Union*, 2η έκδ. C.H. Beck, 2003, § 28 σημείο 28.

28. Τέλος, ο δικαστικός έλεγχος που ασκεί το Δικαστήριο εκτείνεται κατ' αρχήν μόνο σε ισχυρισμούς και επιχειρήματα που προβλήθηκαν στο πλαίσιο της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας. Ισχυρισμοί και επιχειρήματα που μπορούσαν να προβληθούν ενώπιον του Πρωτοδικείου, αλλά δεν προβλήθηκαν, δεν επιτρέπονται στην κατ' αναίρεση διαδικασία [26].

V — Επί του παραδεκτού της αιτήσεως αναιρέσεως

29. Το Συμβούλιο προβάλλει ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι απαράδεκτη στο σύνολό της λόγω ελλείψεως εννόμου συμφέροντος. Θα εξετάσω αυτή την αντίρρηση κατωτέρω. Θα εξετάσω τις άλλες αντιρρήσεις για το παραδεκτό, που διατυπώνονται κατά του παραδεκτού επί μέρους λόγων αναιρέσεως ή επί μέρους αιτιάσεων, στο πλαίσιο της νομικής εκτιμήσεως των επί μέρους λόγων αναιρέσεως ή αιτιάσεων.

A — *Ισχυρισμοί των διαδίκων*

30. Το *Συμβούλιο* υποστηρίζει την άποψη ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι απαράδεκτη λόγω της καταργήσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού με τον κανονισμό περί καταργήσεως. Προσφυγή ακυρώσεως είναι παραδεκτή, μόνον όταν ένα πρόσωπο έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση μιας νομικής πράξεως. Η αναιρεσείουσα είχε μεν αρχικώς συμφέρον για την ακύρωση του προσβαλλόμενου κανονισμού, διότι οι εισαγωγές της υπέκειντο στους αντισταθμιστικούς δασμούς. Το συμφέρον όμως αυτό εξέλιπε με την κατάργηση του προσβαλλόμενου κανονισμού.

31. Επιστροφή των δασμών μπορεί να απαιτήσει η αναιρεσείουσα, μόνον αν έχει η ίδια πληρώσει τους αντισταθμιστικούς δασμούς. Η αίτηση αναιρέσεως θα είναι απαράδεκτη, αν η αναιρεσείουσα δεν αποδείξει ότι κατέβαλε η ίδια τους δασμούς.

32. Η *αναιρεσείουσα* προβάλλει συναφώς ότι πλήρωσε η ίδια τους δασμούς.

B — *Νομική εκτίμηση*

33. Κατ' αρχάς, πρέπει να επισημανθεί ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε ακόμη να προβάλει την αφορώσα το παραδεκτό αντίρρηση κατά τη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, δεδομένου ότι ο κανονισμός περί καταργήσεως εκδόθηκε μετά τη δημοσίευση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως [27].

26 — Αποφάσεις της 19ης Ιουνίου 1992, C-18/91 P, V. κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1992, σ. I-3997, σκέψη 21), και British Steel κατά Επιτροπής (παρατεθείσα στην υποσημείωση 24, σκέψη 47). Rengeling, H.-W., Middecke, A., Gellermann, M., στην υποσημείωση 25, § 28 σημείο 23, Lenaerts, K., Arts, D., στην υποσημείωση 22, σημείο 16-018.

27 — Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δημοσιεύθηκε στις 4 Οκτωβρίου 2006. Ο κανονισμός περί καταργήσεως εκδόθηκε στις 30 Οκτωβρίου 2007.

34. Βεβαίως, μια αίτηση αναιρέσεως μπορεί να καταστεί απαράδεκτη, όταν μεταγενέστερο της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως γεγονός αίρει τον βλαπτικό για τον αναιρεσείοντα χαρακτήρα της αποφάσεως αυτής. Πράγματι, η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος του αναιρεσείοντος προϋποθέτει ότι η αναίρεση μπορεί, με το αποτέλεσμά της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε [28].

35. Το γεγονός ότι ο προσβληθείς ενώπιον του Πρωτοδικείου κανονισμός δεν παράγει πλέον αποτελέσματα για το μέλλον δεν συνεπάγεται πάντως per se ότι το έννομο συμφέρον παύει να υφίσταται [29].

36. Αντιθέτως, η αναιρεσείουσα μπορεί να εξακολουθεί να έχει συμφέρον στην αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και εμμέσως στην ακύρωση του προσβαλλόμενου κανονισμού. Το Δικαστήριο, με την απόφαση AKZO Chemie κατά Επιτροπής [30], θεώρησε πράγματι ως επαρκές το ότι τα οικεία κοινοτικά όργανα δεν επαναλαμβάνουν στο μέλλον την επικριθείσα συμπεριφορά [31]. Αυτό, κατ' εμέ, πρέπει ιδίως να ισχύει σε μια περίπτωση όπως η εν προκειμένω, στην οποία το Συμβούλιο αποφασίζει για την κατάργηση του προσβαλλόμενου κανονισμού [32].

37. Περαιτέρω, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι ο κανονισμός περί καταργήσεως δεν κατάργησε τον προσβαλλόμενο κανονισμό εξ ολοκλήρου, αλλά αυτός εξακολουθεί να παράγει αποτελέσματα ως προς τους αντισταθμιστικούς δασμούς που είχαν εισπραχθεί έως τις 4 Νοεμβρίου 2006. Συνιστά την causa για τους εισπραχθέντες έως αυτό το χρονικό σημείο αντισταθμιστικούς δασμούς. Επομένως, ο προσβαλλόμενος κανονισμός εξακολουθεί να παράγει έννομα αποτελέσματα. Δεν φαίνεται να αποκλείεται το ότι η κατάργηση του προσβαλλόμενου κανονισμού μπορεί να προσπορίσει ακόμη και οφέλη στην αναιρεσείουσα, αν δεν έχει καταβάλει η ίδια τους αντισταθμιστικούς δασμούς.

38. Εξάλλου, η αναιρεσείουσα τόνισε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι κατέβαλε η ίδια τους αντισταθμιστικούς δασμούς, το δε Συμβούλιο δεν αμφισβήτησε αυτόν τον ισχυρισμό.

39. Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Δικαστήριο δεν μπορεί, κατ' εμέ, να προβεί στη διαπίστωση που ζητεί η Επιτροπή, ότι δηλαδή η αναιρεσείουσα στερείται οποιουδήποτε εννόμου συμφέροντος για την άσκηση της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως.

28 — Βλ. τις διατάξεις της 25ης Ιανουαρίου 2001, C-111/99 P, Lech-Stahlwerke κατά Επιτροπής (Συλλογή 2001, σ. I-727, σκέψη 18), και της 8ης Απριλίου 2008, C-503/07 P, Saint-Gobain Glass Deutschland κατά Επιτροπής (Συλλογή 2008, σ. I-2217, σκέψη 47). Απόφαση της 19ης Οκτωβρίου 1995, C-19/93 P, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. I-3319, σκέψη 13).

29 — Πράγματι, το Δικαστήριο διαπίστωσε με την απόφαση της 24ης Ιουνίου 1986, 53/85, AKZO Chemie κατά Επιτροπής (Συλλογή 1986, σ. 1965, σκέψη 21), ότι το έννομο συμφέρον δεν παύει να υφίσταται, λόγω του ότι η οικεία νομική πράξη έχει ήδη εκτελεσθεί.

30 — Παρατεθείσα στην υποσημείωση 29, σκέψη 21.

31 — Επί πλέον, η διαπίστωση του παράνομου χαρακτήρα της συμπεριφοράς των κοινοτικών οργάνων μπορεί επίσης να έχει σημασία για μια ενδεχομένως δίκη με αντικείμενο αγωγή αποζημιώσεως κατά των κοινοτικών οργάνων, όπου θα πρέπει εν προκειμένω να ληφθεί ιδίως υπόψη η πενταετής παραγραφή κατά το άρθρο 46 του Κανονισμού του Δικαστηρίου.

32 — Διαφορετικά, το Συμβούλιο θα είχε τη δυνατότητα να καταστήσει απαράδεκτη μια αίτηση αναιρέσεως μέσω καταργήσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού.

VI — Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

40. Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα διατυπώνει την αιτίαση ότι το Πρωτοδικείο παραβίασε με τις σκέψεις 73 έως 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως τις αρχές της συνοχής του σκεπτικού της αποφάσεως και της επιμελούς εξετάσεως της υποθέσεως.

Α — *Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση*

41. Με τις σκέψεις 57 έως 80, το Πρωτοδικείο εξέτασε την πρώτη και τη δεύτερη αιτίαση του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου προσφυγής.

42. Στο πλαίσιο της σε πρώτο βαθμό διαδικασίας, η αναιρεσείουσα αμφισβήτησε *κατ' αρχήν* με την πρώτη της αιτίαση την εκ μέρους των οικείων κοινοτικών οργάνων κατάταξη των επιδοτούμενων στοιχείων ενεργητικού στην κατηγορία των καλουπιών για την παραγωγή CD-R και όχι στην κατηγορία των μηχανημάτων για την παραγωγή τους. Το Πρωτοδικείο απέρριψε αυτή την αιτίαση. Η αναιρεσείουσα δεν βάλλει πλέον με τη αίτηση αναιρέσεως κατά της κατ' αρχήν κατατάξεως των επιδοτούμενων στοιχείων ενεργητικού στην κατηγορία των καλουπιών.

43. Με τη δεύτερη αιτίασή της, η αναιρεσείουσα διατύπωσε επικριτικές παρατηρήσεις για το ότι το Συμβούλιο χαρακτήρισε ως καλούπια *όλα* τα επιδοτούμενα στοιχεία ενεργητικού και όχι μόνον ένα μέρος τους. Το Πρωτοδικείο απέρριψε και αυτή την αιτίαση. Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε κατ' αρχάς, με τις σκέψεις 73 έως 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι η αξία των στοιχείων του ενεργητικού, η οποία προκύπτει από τη φορολογική δήλωση της αναιρεσείουσας, δεν είναι αντίστοιχη προς την αξία που ελήφθη υπόψη για τον υπολογισμό της επιδοτήσεως. Βεβαίως, η αναιρεσείουσα προέβαλε ότι η ανακατάταξη στην κατηγορία των καλουπιών αφορούσε μόνον ένα μέρος των επιδοτούμενων στοιχείων ενεργητικού. Δεδομένου, πάντως, ότι η αναιρεσείουσα δεν διευκρίνισε τα κριτήρια της κατατάξεως των στοιχείων του ενεργητικού και δεν προσκόμισε έναν πλήρη και εξακριβώσιμο πίνακα αυτών των στοιχείων του ενεργητικού, τα κοινοτικά όργανα δεν ήταν σε θέση να εξακριβώσουν τα αριθμητικά στοιχεία που παρέσχε η αναιρεσείουσα. Επομένως, η αναιρεσείουσα δεν προσκόμισε στα κοινοτικά όργανα στοιχεία που θα τους παρείχαν τη δυνατότητα να ελέγξουν την ακρίβεια του ισχυρισμού της και, ενδεχομένως, να λάβουν υπόψη το τμήμα των στοιχείων του ενεργητικού, που δεν είχε καταταγεί στην κατηγορία των καλουπιών.

Β — *Ισχυρισμοί των διαδίκων*

44. Η *αναιρεσείουσα* διατυπώνει την αιτίαση ότι το Πρωτοδικείο δεν τήρησε την υποχρέωσή του να εξετάσει την υπόθεση επιμελώς και αμερολήπτως. Στο καθήκον αυτό περιλαμβάνεται η εξέταση της ακρίβειας των προσκομισθέντων από τους διαδίκους στοιχείων.

45. Το Συμβούλιο γνώριζε ή μπορούσε να γνωρίζει ότι η ανακατάταξη στην κατηγορία των καλουπιών αφορούσε μόνον ένα μέρος των επιδοτούμενων στοιχείων ενεργητικού. Ως εκ τούτου, μόνο σ' αυτό το μέρος των επιδοτούμενων στοιχείων ενεργητικού

μπορούσε να εφαρμόσει την περίοδο αποσβέσεως. Το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη το ότι η αναιρεσείουσα απέδειξε ότι δεν είχε κατατάξει στην κατηγορία των καλουπιών τουλάχιστον 23 % των επιδοτούμενων στοιχείων ενεργητικού.

46. Περαιτέρω, η συμπεριφορά του Συμβουλίου ήταν αντιφατική. Αφενός, καθόσον επρόκειτο για την ανακατάταξη, στηρίχθηκε κυρίως στα στοιχεία της φορολογικής δηλώσεως της αναιρεσείουσας. Αφετέρου, δεν έδωσε σημασία στα στοιχεία της φορολογικής δηλώσεώς της, καθόσον από αυτά προέκυπτε ότι μόνον ένα μέρος των επιδοτούμενων στοιχείων ενεργητικού είχε ανακαταταγεί στην κατηγορία των καλουπιών.

47. Το Πρωτοδικείο, με την τελική του εκτίμηση στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αναφέρθηκε μόνο στα επίμαχα στοιχεία ενεργητικού, τα οποία εμφαίνονταν για φορολογικούς σκοπούς ως καλούπια. Ως εκ τούτου, δεν παρέσχε καμία αιτιολόγηση για το ότι *όλα* τα επιδοτούμενα στοιχεία ενεργητικού είχαν καταταγεί στην κατηγορία των καλουπιών. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο δεν μνημόνευσε κάποιον κανόνα, κατά τον οποίο τα οικεία κοινοτικά όργανα δικαιούνταν να κατατάξουν όλα τα επιδοτούμενα στοιχεία ενεργητικού στην κατηγορία των καλουπιών.

48. Το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη ότι το Συμβούλιο δεν τήρησε το άρθρο 28 του βασικού κανονισμού. Το Συμβούλιο όφειλε να στηριχθεί σ' αυτή τη διάταξη, προκειμένου να είχε τη δυνατότητα να μη λάβει υπόψη τα στοιχεία που παρέσχε η αναιρεσείουσα. Ακόμη κι αν το Συμβούλιο είχε στηριχθεί στο άρθρο 28 του βασικού κανονισμού, δεν θα μπορούσε να προβεί σε καμία διαπίστωση που θα ήταν σε πρόδηλη αντίφαση προς τα παρασχεθέντα από αυτή στοιχεία.

49. Το *Συμβούλιο* θεωρεί ότι η αιτίαση της αναιρεσείουσας είναι απαράδεκτη, διότι η αναιρεσείουσα προβάλλει νέους ισχυρισμούς και επιχειρήματα. Η αναιρεσείουσα δεν διατύπωσε πρωτοδίκως αιτίαση αφορώσα παραβίαση των αρχών της συνοχής του σκεπτικού της αποφάσεως και της επιμελούς εξετάσεως της υποθέσεως.

50. Το Συμβούλιο αναφέρεται επίσης στη διαπίστωση του Πρωτοδικείου με τη σκέψη 78 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Βεβαίως, η αναιρεσείουσα προέβαλε κατά τη διοικητική διαδικασία ότι μόνο κατά ένα μέρος τα επιδοτούμενα στοιχεία ενεργητικού αναχαρακτηρίσθηκαν ως καλούπια. Από τη σκέψη όμως 78 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η αναιρεσείουσα δεν προσκόμισε στοιχεία που θα του παρείχαν τη δυνατότητα να ελέγξει την ακρίβεια του ισχυρισμού της.

51. Το Πρωτοδικείο στήριξε σ' αυτή την πραγματική διαπίστωση τη νομική εκτίμηση ότι η αναιρεσείουσα δεν μπορεί να αμφισβητήσει την αντίστοιχη εκτίμηση που περιλαμβάνεται στον προσβαλλόμενο κανονισμό. Η αναιρεσείουσα δεν εξέθεσε κατά πόσον το Πρωτοδικείο αλλοίωσε στο πλαίσιο αυτής της πραγματικής διαπιστώσεως αποδεικτικά στοιχεία. Επομένως, σκοπός της αιτιάσεως είναι μια απαράδεκτη κατ' αναίρεση εκτίμηση πραγματικών περιστατικών.

52. Το συμπέρασμα του Πρωτοδικείου στη σκέψη 79 αποτελεί απλώς μια τελική διαπίστωση σε σχέση με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου προσφυγής, δηλαδή με την πρώτη και τη δεύτερη αιτίαση. Από αυτή δεν μπορεί να συναχθεί ότι το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι η ανακατάταξη δεν αφορούσε όλα τα επιδοτούμενα στοιχεία ενεργητικού.

53. Εξάλλου, ούτε είχαν πράγματι τα οικεία κοινοτικά όργανα στη διάθεσή τους τα αναγκαία στοιχεία.

54. Επικουρικώς, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι ενδεχομένως σφάλμα του Συμβουλίου μπορεί να έχει ως συνέπεια την ακύρωση του προσβαλλόμενου κανονισμού όχι στο σύνολό του, αλλά μόνο εν μέρει υπό τη μορφή μιας προσαρμογής του ύψους του αντισταθμιστικού δασμού.

55. Η *Επιτροπή* τονίζει ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως σκοπό έχει μια απαράδεκτη εκτίμηση πραγματικών περιστατικών. Το Πρωτοδικείο στήριξε τη νομική του αιτιολογία στην πραγματική διαπίστωση ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε, με βάση τα ανακοινωθέντα σ' αυτό από την αναιρεσείουσα πληροφοριακά στοιχεία, να προσδιορίσει ποια στοιχεία ενεργητικού αναχαρακτηρίσθηκαν ως καλούπια. Η αναιρεσείουσα δεν εκθέτει κατά πόσον το Πρωτοδικείο αλλοίωσε στο πλαίσιο αυτής της πραγματικής διαπιστώσεως αποδεικτικά στοιχεία.

56. Εξάλλου, η αίτηση αναιρέσεως είναι αβάσιμη. Η αναιρεσείουσα είχε επαρκώς τη δυνατότητα κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας να προσκομίσει τα αναγκαία πληροφοριακά στοιχεία και δεν το έπραξε.

Γ — *Νομική εκτίμηση*

57. Το Συμβούλιο θεωρεί ότι αυτός ο λόγος αναιρέσεως είναι *απαράδεκτος*, διότι η αναιρεσείουσα δεν προέβαλε κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία την αιτίαση ότι υπήρξε παράβαση της υποχρεώσεως επιμελούς και αμερόληπτης εξετάσεως της υποθέσεως και διότι η αναιρεσείουσα προβάλλει με αυτή την αιτίαση σφάλματα του προσβαλλόμενου κανονισμού και όχι της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

58. Από τους ισχυρισμούς της αναιρεσείουσας προκύπτει πάντως ότι με τη μομφή της παραβιάσεως της αρχής της επιμελούς και αμερόληπτης εξετάσεως της υποθέσεως η αναιρεσείουσα προσάπτει ουσιαστικώς στο Πρωτοδικείο, τουλάχιστον εν μέρει, ότι, αναγνωρίζοντας υπερβολικά ευρεία ευχέρεια εκτιμήσεως στο Συμβούλιο, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά τον έλεγχο του κανονισμού του Συμβουλίου.

59. Επομένως, ο λόγος αναιρέσεως δεν μπορεί να απορριφθεί a limine [εξ αρχής] ως απαράδεκτος.

60. Η αναιρεσείουσα προβάλλει ουσιαστικώς την αιτίαση, *πρώτον,* ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη ότι προσκόμισε την απόδειξη ότι τα οικεία κοινοτικά όργανα είχαν γνώση ή όφειλαν να έχουν γνώση του ότι τα επιδοτούμενα στοιχεία ενεργητικού είχαν μόνον εν μέρει ανακαταταγεί.

61. Αυτό αντιφάσκει προς τη διαπίστωση του Πρωτοδικείου με τη σκέψη 78 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Με τη σκέψη αυτή, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι η αναιρεσείουσα δεν προσκόμισε αυτή την απόδειξη. Επομένως, ο ισχυρισμός της αναιρεσείουσας σκοπεί σε εκ νέου, απαράδεκτη κατ' αναίρεση, εκτίμηση πραγματικών περιστατικών. Βεβαίως, όπως εκτέθηκε ανωτέρω [33], μπορεί κατ' αναίρεση να προβληθεί η αιτίαση της αλλοιώσεως αποδεικτικών στοιχείων. Η αναιρεσείουσα, όμως, δεν προβάλλει κάτι τέτοιο. Επομένως, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

62. Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτες και οι αιτιάσεις της αναιρεσείουσας που στηρίζονται στον ισχυρισμό ότι προσκόμισε αυτή την απόδειξη.

63. *Δεύτερον,* η αναιρεσείουσα διατυπώνει την αιτίαση ότι το Πρωτοδικείο δεν παρέθεσε κανένα κανόνα, κατά τον οποίο τα οικεία κοινοτικά όργανα μπορούσαν να λάβουν υπόψη όλα τα επιδοτούμενα στοιχεία ενεργητικού.

64. Όπως εκτέθηκε ανωτέρω [34], η εξακρίβωση και εκτίμηση μιας επιδοτήσεως αποτελεί πολύπλοκο έργο, στο πλαίσιο του οποίου τα κοινοτικά όργανα έχουν ευχέρεια εκτιμήσεως. Δεν είναι έργο του Πρωτοδικείου στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως να προβεί σ' αυτή την εκτίμηση στη θέση των κοινοτικών οργάνων. Το Πρωτοδικείο οφείλει μεν να ελέγχει την άσκηση της ευχέρειας εκτιμήσεως από τα κοινοτικά όργανα, δεν μπορεί όμως να υποκαθιστά τη δική του ευχέρεια εκτιμήσεως σ' αυτή των κοινοτικών οργάνων. Κατά τούτο, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Πρωτοδικείο ότι δεν μνημόνευσε το ίδιο κανένα κριτήριο για την εξακρίβωση των περιστατικών.

65. Αν με την αιτίαση της αναιρεσείουσας νοείται ότι το Πρωτοδικείο κακώς δεν επέκρινε μια προφανώς εσφαλμένη εκτίμηση των περιστατικών από το Συμβούλιο, θα έπρεπε η αναιρεσείουσα να εκθέσει κατά πόσον το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο. Καθόσον το προβαλλόμενο σφάλμα συνίσταται στο ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη το ότι η συμπεριφορά του Συμβουλίου ήταν αντιφατική, όσον αφορά την εκτίμηση των στοιχείων που περιέχονται στη φορολογική της δήλωση και στις λογιστικές της καταστάσεις, η αιτίαση αυτή είναι άστοχη. Όπως μνημονεύθηκε ανωτέρω [35], το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι από τη φορολογική δήλωση της αναιρεσείουσας δεν κατέστη δυνατό να συναχθεί ότι μόνον ένα μέρος των επιδοτούμενων στοιχείων ενεργητικού είχε αναχαρακτηρισθεί και ότι η αναιρεσείουσα δεν παρέσχε πληροφοριακά στοιχεία προς στήριξη του ισχυρισμού της ότι ο αναχαρα-

33 — Σημείο 27 των παρουσών προτάσεων.

34 — Σημείο 23 των παρουσών προτάσεων.

35 — Σημεία 60 έως 62 των παρουσών προτάσεων.

κτηρισμός αφορούσε μόνον ένα μέρος των επιδοτούμενων στοιχείων ενεργητικού [36].

66. Επομένως, και η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί.

67. *Τρίτον,* η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο όφειλε να επικαλεσθεί το άρθρο 28 του βασικού κανονισμού.

68. Συναφώς, διαπιστώνεται κατ' αρχάς ότι η αναιρεσείουσα, στο πλαίσιο της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας, διατύπωσε την αφορώσα παράβαση του άρθρου 28 του βασικού κανονισμού αιτίαση μόνον όσον αφορά το ότι δεν ελήφθησαν υπόψη τα στοιχεία που περιέχονται στις λογιστικές της καταστάσεις [37]. Η αναιρεσείουσα προέβαλε εν προκειμένω ότι δεν ελήφθησαν υπόψη τα στοιχεία από τις λογιστικές της καταστάσεις, καθόσον από αυτά θα μπορούσε να συναχθεί ότι τα επιδοτούμενα στοιχεία ενεργητικού έπρεπε να χαρακτηρισθούν ως μηχανήματα και όχι ως καλούπια. Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει τώρα κατ' αναίρεση ότι υπήρξε παράβαση του άρθρου 28 του βασικού κανονισμού, διότι κατά τη διαπίστωση ότι δεν είχαν ανακαταγεί ως καλούπια όλα τα επιδοτούμενα στοιχεία ενεργητικού δεν ελήφθησαν επαρκώς υπόψη τα πληροφοριακά στοιχεία από τη φορολογική της δήλωση. Αυτό, κατ' εμέ, πρέπει να θεωρηθεί ότι συνιστά απαράδεκτο κατ' αναίρεση νέο ισχυρισμό [38].

69. Επί πλέον, συνέτρεχαν εν προκειμένω οι προϋποθέσεις κατά το άρθρο 28 του βασικού κανονισμού για να μη ληφθεί υπόψη ο ισχυρισμός της αναιρεσείουσας. Η αναιρεσείουσα δεν προέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου την αιτίαση ότι τα κοινοτικά όργανα δεν της επέστησαν την προσοχή στο ότι ο ισχυρισμός της δεν ήταν επαρκώς θεμελιωμένος ή ότι δεν είχε καμία δυνατότητα να παράσχει πρόσθετες εξηγήσεις.

70. Επομένως, φαίνεται να προβάλλει κατ' εξοχήν την αιτίαση ότι το Συμβούλιο δεν επικαλέσθηκε ρητώς το άρθρο 28 του βασικού κανονισμού για την απόρριψη του ισχυρισμού της και ότι οι λόγοι της απορρίψεως του ισχυρισμού της δεν εκτέθηκαν σε δημοσιευθείσες διαπιστώσεις του Συμβουλίου. Αυτό, κατ' εμέ, συνιστά αιτίαση αφορώσα τυπικό ελάττωμα. Τυπικά ελαττώματα μπορούν πάντως να συνεπάγονται ακυρότητα μιας νομικής πράξεως, μόνον εάν πρόκειται για ουσιώδη παράβαση. Κατά πάγια νομολογία, δεν υφίσταται ουσιώδης παράβαση, όταν ο σκοπός που επιδιώκεται με τον τυπικό κανόνα έχει επιτευχθεί, παρά τη μη τήρηση του τυπικού κανόνα [39].

36 — Εν προκειμένω, πρέπει να επισημανθεί ότι κατά τον βασικό κανονισμό, διαφορετικά απ' ό,τι, παραδείγματος χάριν, στο πλαίσιο της σχετικής με τον ανταγωνισμό διαδικασίας, τα κοινοτικά όργανα δεν έχουν καμία εξουσία να εξαναγκάζουν τη συμμετοχή των οικείων επιχειρήσεων. Επομένως, εναπόκειται στα μέρη να παραθέτουν και να εκθέτουν εμπεριστατωμένως τα ευνοϊκά γι' αυτά πληροφοριακά στοιχεία· βλ. το άρθρο 28 του βασικού κανονισμού.

37 — Βλ. το σημείο 53 του δικογράφου προσφυγής της αναιρεσείουσας.

38 — Βλ. το σημείο 28 των παρουσών προτάσεων.

39 — Αποφάσεις της 21ης Απριλίου 1983, 282/81, Ragusa κατά Επιτροπής (Συλλογή 1983, σ. 1245, σκέψη 22), και της 5ης Μαΐου 1983, 207/81, Ditterich κατά Επιτροπής (Συλλογή 1983, σ. 1359, σκέψη 19).

71. Ο σκοπός που επιδιώκεται με την έκθεση των λόγων απορρίψεως των ισχυρισμών ενός ενδιαφερομένου μέρους, κατά το άρθρο 28, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού συνίσταται πρωτίστως στο να διευκρινισθεί στο ενδιαφερόμενο μέρος ότι μη επαρκώς θεμελιωμένοι ισχυρισμοί μπορούν να απορριφθούν και να του δοθεί η δυνατότητα να συμπληρώσει τους ισχυρισμούς του. Όπως εκτέθηκε ανωτέρω [40], η αναιρεσείουσα δεν αμφισβητεί ότι ο σκοπός αυτός επετεύχθη. Επομένως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι υφίσταται ουσιώδες τυπικό ελάττωμα.

72. Συνεπώς, και αυτή η αιτίαση πρέπει να απορριφθεί.

73. *Τέταρτον,* η αναιρεσείουσα διατυπώνει την αιτίαση ότι το Πρωτοδικείο έλαβε υπόψη, με τη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, όχι όλα τα επιδοτούμενα στοιχεία ενεργητικού, αλλά μόνο τα επίμαχα στοιχεία ενεργητικού που χαρακτηρίσθηκαν ως καλούπια για φορολογικούς σκοπούς. Επομένως, φαίνεται να διατυπώνει την αιτίαση ότι η αιτιολογία του Πρωτοδικείου ήταν ελλιπής, διότι αναφερόταν μόνο σε ένα μέρος των επιδοτούμενων στοιχείων ενεργητικού.

74. Απορριπτέα είναι και αυτή η αιτίαση. Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε με τη σκέψη 78 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι το Συμβούλιο δεν εκτίμησε κατά προδήλως εσφαλμένο τρόπο τα περιστατικά, κατατάσσοντας ως καλούπια όλα τα επιδοτούμενα στοιχεία ενεργητικού. Με βάση αυτό το δεδομένο, η διατύπωση του Πρωτοδικείου δεν μπορεί να σημαίνει ότι με τη σκέψη 78 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως εννοεί μόνον ένα μέρος των επιδοτούμενων στοιχείων ενεργητικού.

Δ — *Συμπέρασμα*

75. Συνεπώς, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί εξ ολοκλήρου.

VII — Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

76. Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως αποτελείται από δύο σκέλη: Στο πρώτο σκέλος, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι δεν αξιολόγησε ορθώς τις περιεχόμενες στον προσβαλλόμενο κανονισμό αποδείξεις, που αντιφάσκουν μεταξύ τους, ως προς ένα καθοριστικό κριτήριο για τον προσδιορισμό της ζημίας, δηλαδή ως προς την τάση των τιμών των ινδικών εισαγωγών CD-R και, επομένως, κακώς επιβεβαίωσε τα συμπεράσματα του Συμβουλίου στον προσβαλλόμενο κανονισμό (Α). Στο δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, διατυπώνει την αιτίαση ότι το Πρωτοδικείο επιβεβαίωσε τις διαπιστώσεις στις οποίες προέβη το Συμβούλιο με τον προσβαλλόμενο κανονισμό ως προς το επίπεδο των αποθεμάτων της κοινοτικής βιομηχανίας CD-R (Β.).

40 — Βλ. το σημείο 69 των παρουσών προτάσεων.

Α — *Επί του πρώτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως*

1. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

77. Η αναιρεσείουσα στράφηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου κατά της διαπιστώσεως του Συμβουλίου ότι υπήρξε μείωση των τιμών των CD-R εντός της Κοινότητας. Το Συμβούλιο στηρίχθηκε σε στοιχεία που δεν ήταν ούτε καθοριστικά ούτε αξιόπιστα.

78. Το Πρωτοδικείο απέρριψε αυτή την αιτίαση. Με τις σκέψεις 201 έως 206 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, επισήμανε κατ' αρχάς ότι τα κοινοτικά όργανα ανέλυσαν την τάση των τιμών, στις αιτιολογικές σκέψεις 58 έως 64 του προσβαλλόμενου κανονισμού, βάσει τόσο των στοιχείων της Eurostat όσο και των αριθμητικών στοιχείων που παρέσχε η αναιρεσείουσα. Κατέληξε ότι τα θεσμικά όργανα διαπίστωσαν βάσει τόσο των στοιχείων της Eurostat ότι μεταξύ του έτους 2000 και της λήξεως της περιόδου έρευνας υφίστατο σημαντική μείωση των τιμών, ήτοι κατά 59 %. Βάσει των αριθμητικών στοιχείων που παρέσχε η αναιρεσείουσα, μεταξύ της 1ης Απριλίου 1999 και της λήξεως της περιόδου έρευνας υπήρξε μείωση τιμών κατά 54 %. Τα αποτελέσματα αυτά, παρά τη διαφορετική ημερομηνία ενάρξεως καταγραφής των στοιχείων, είναι συγκρίσιμα. Η αναιρεσείουσα δεν εξέθεσε ότι η λήψη υπόψη ενός άλλου χρονικού σημείου ενάρξεως για τα προσκομισθέντα από αυτή στοιχεία θα μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα διαφορετικά συμπεράσματα.

2. Ισχυρισμοί των διαδίκων

79. Η *αναιρεσείουσα* διατυπώνει την αιτίαση ότι το Πρωτοδικείο έσφαλε κατά τον έλεγχο του αν τα κοινοτικά όργανα προέβησαν σε ορθή διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών. Το Πρωτοδικείο επιβεβαίωσε τη διαπίστωση των κοινοτικών οργάνων, μολονότι αυτά έσφαλαν κατά τη διαπίστωση των περιστατικών ως προς τα ακόλουθα σημεία.

80. *Πρώτον,* το καλούπι που χρησιμοποιήθηκε για τον προσδιορισμό των ποσοτήτων CD-R που εισήχθησαν από την Ινδία ήταν αναξιόπιστο για μικρές ποσότητες.

81. Κατ' αρχάς, χρησιμοποιήθηκαν βασικά στοιχεία της Eurostat που προέρχονταν από μια κατηγορία της Συνδυασμένης Τελωνειακής Ονοματολογίας (στο εξής: ΣΟ), η οποία, εκτός από CD-R, περιλαμβάνει πολυάριθμα παρόμοια προϊόντα. Το Συμβούλιο εφάρμοσε σ' αυτά τα βασικά στοιχεία ένα τύπο, ο οποίος έχει διαμορφωθεί από την κοινοτική βιομηχανία. Στα προκύψαντα κατ' αυτόν τον τρόπο στοιχεία (στο εξής: έχοντα υποστεί επεξεργασία από την Eurostat στοιχεία) στήριξε το Συμβούλιο τον κανονισμό του. Το Πρωτοδικείο εξέλαβε αυτά τα έχοντα υποστεί επεξεργασία από την Eurostat στοιχεία ως στοιχεία της Eurostat. Επομένως, σχημάτισε τελείως εσφαλμένη αντίληψη ως προς την πηγή και τη φύση των στοιχείων, επί των οποίων το Συμβούλιο στήριξε τον κανονισμό του.

82. Περαιτέρω, η αναιρεσείουσα προέβαλε ποικιλοτρόπως αιτιάσεις κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας ως προς τη χρησιμοποίηση του διαμορφωθέντος από την κοινοτική βιομηχανία τύπου.

83. Τέλος, η αναιρεσείουσα ήταν ο μοναδικός Ινδός εξαγωγέας CD-R στην Κοινότητα. Επομένως, τα στοιχεία της ήταν τα μόνα εύλογα και αξιόπιστα αριθμητικά στοιχεία. Συνεπώς, μόνο τα στοιχεία της έπρεπε να χρησιμοποιηθούν για τον προσδιορισμό του όγκου και της αξίας των εισαγωγών.

84. *Δεύτερον,* η αναιρεσείουσα βάλλει κατά της διαπιστώσεως του Πρωτοδικείου ότι τα έχοντα υποστεί επεξεργασία από την Eurostat στοιχεία και τα προσκομισθέντα από αυτή στοιχεία είχαν ως συνέπεια σε μεγάλο βαθμό όμοια αποτελέσματα. Η διαπίστωση αυτή συνιστά προφανώς εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών. Δεν βρίσκει έρεισμα στις διαπιστώσεις των πραγματικών περιστατικών που περιέχονται στον προσβαλλόμενο κανονισμό.

85. Κατ' αρχάς, τα προσκομισθέντα από αυτή στοιχεία δεν θα είχαν ως συνέπεια παρόμοια αποτελέσματα, αν λαμβάνονταν υπόψη όχι ανά οικονομική χρήση, αλλά ανά ημερολογιακό έτος. Αν επιλεγόταν ως δείκτης το έτος 1999, τότε η τιμή θα έπεφτε το έτος 2000 κατά 62 %. Αν επιλεγόταν ως δείκτης το έτος 2000, τότε η τιμή θα ανέβαινε σταθερά μέχρι τη λήξη της περιόδου έρευνας.

86. Περαιτέρω, μια διαφορετική από του έτους 2000 επιλογή ενός έτους ως δείκτη θα είχε τελείως διαφορετικά αποτελέσματα στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της τάσεως των τιμών. Κατά την επιλογή ως δείκτη του έτους 1998, οι τιμές θα είχαν ανέλθει κατά 165 % στο χρονικό διάστημα μεταξύ του έτους 1998 και της περιόδου έρευνας.

87. *Τρίτον,* η διαπίστωση του Πρωτοδικείου στη σκέψη 205 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι ανακριβής. Κατ' αυτήν, η αναιρεσείουσα δεν εξέθεσε ότι η λήψη υπόψη μιας άλλης αρχικής ημερομηνίας για τα στοιχεία που προσκόμισε θα μπορούσε να έχει ως συνέπεια διαφορετικά συμπεράσματα όσον αφορά τις τιμές των εισαγωγών. Αυτή η διαπίστωση του Πρωτοδικείου δεν συμβιβάζεται με τον ισχυρισμό που προέβαλε κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία. Στο σημείο 101 της προσφυγής της εξέφρασε τόσο ρητώς όσο και εμμέσως την άποψη ότι η λήψη υπόψη ενός άλλου αρχικού χρονικού σημείου ως προς τα προσκομισθέντα από αυτή στοιχεία θα είχε ως συνέπεια διαφορετικό συμπέρασμα όσον αφορά τις τιμές σε σχέση με τις εισαγωγές από την Ινδία.

88. Το *Συμβούλιο* θεωρεί ότι το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτο. Στην κατ' αναίρεση διαδικασία μόνο νομικά σφάλματα μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο αιτιάσεως. Η αναιρεσείουσα δεν προέβαλε σε ποια νομική πλάνη υπέπεσε το Πρωτοδικείο. Το Πρωτοδικείο δεν διαπίστωσε ότι υφίστατο ζημία, αλλά έλεγξε απλώς αν τα κοινοτικά όργανα εξακρίβωσαν ορθώς τα πραγματικά περιστατικά. Η αναιρεσείουσα όφειλε επομένως να

αποδείξει ότι το Πρωτοδικείο, διαπιστώνοντας ότι η αναιρεσείουσα δεν παρέσχε επαρκείς αποδείξεις, υπέπεσε σε νομική πλάνη. Αυτό όμως δεν το πράττει η αναιρεσείουσα, αλλά περιορίζεται στην αμφισβήτηση των σχετικών με τα περιστατικά διαπιστώσεων του Πρωτοδικείου.

89. Εξάλλου, οι αιτιάσεις είναι αβάσιμες.

90. *Πρώτον,* τα στοιχεία, τα οποία χρησιμοποίησαν τα κοινοτικά όργανα, ήταν επαρκώς αξιόπιστα.

91. Κατ' αρχάς, ο ισχυρισμός της αναιρεσείουσας ότι ο τύπος διαμορφώθηκε από την κοινοτική βιομηχανία είναι απαραδέκτως προβαλλόμενος νέος ισχυρισμός, διότι δεν προβλήθηκε κατά τη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου. Επί πλέον, η αναιρεσείουσα δεν προέβαλε και δεν απέδειξε ότι τα βασικά στοιχεία της Eurostat ή ο διαμορφωθείς από την κοινοτική βιομηχανία τύπος στερούνταν αξιοπιστίας. Εξάλλου, ορθώς το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι αυτά θα είχαν ως συνέπεια αποτελέσματα συγκρίσιμα προς εκείνα των στοιχείων που προσκόμισε η αναιρεσείουσα.

92. Περαιτέρω, τα κοινοτικά όργανα ήταν μεν σε θέση να διαπιστώσουν ότι η αναιρεσείουσα ήταν ο μοναδικός ινδός εξαγωγέας, πλην όμως δεν μπορούσαν να αποκλείσουν ότι άλλοι άγνωστοι Ινδοί παραγωγοί είχαν παραγάγει και εξαγάγει CD-R στην Κοινότητα κατά την περίοδο έρευνας.

93. *Δεύτερον,* το Πρωτοδικείο ουδόλως έσφαλε κατά τη διαπίστωση της συγκρισιμότητας των δύο συνόλων στοιχείων.

94. Κατ' αρχάς, από τα στοιχεία της Eurostat και τα στοιχεία που προσκόμισε η αναιρεσείουσα προκύπτει ότι κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ του έτους 2000 και της λήξεως της περιόδου έρευνας το επίπεδο τιμών των CD-R δεν παρουσίασε σταθερή και ομοιόμορφη πτώση. Αντιθέτως, από τους αριθμούς καταφαίνεται ότι κατά το χρονικό διάστημα από το έτος 2001 έως την περίοδο έρευνας υπήρξε μια ελαφρά άνοδος. Η αναιρεσείουσα επιχειρεί να καταστήσει βραχύτερο το οικείο χρονικό διάστημα, προκειμένου να δημιουργήσει την εντύπωση ότι οι τιμές ανήλθαν κατά το χρονικό διάστημα, που κατά την άποψή της έπρεπε να ληφθεί υπόψη.

95. Περαιτέρω, από τα δύο σύνολα στοιχείων προκύπτει, ακόμη κι αν αυτά δεν καλύπτουν το ίδιο ακριβώς χρονικό διάστημα, ότι κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ του έτους 2000 και της λήξεως της περιόδου έρευνας το επίπεδο τιμών έπεσε κατά πλέον του 50 %. Κατά το ίδιο χρονικό διάστημα, ο όγκος των εισαγωγών ανήλθε σημαντικά.

96. Τέλος, η προτεινόμενη από την αναιρεσείουσα άποψη ότι τα κοινοτικά όργανα έπρεπε να επιλέξουν ως δείκτη το έτος 1998 είναι παραπλανητική. Το Συμβούλιο έλαβε υπόψη ότι τα στοιχεία κατά το χρονικό αυτό διάστημα δεν ήταν αντιπροσωπευτικά, διότι κατά το χρονικό αυτό διάστημα η αναιρεσείουσα είχε εξαγάγει ελάχιστες μόνο ποσότητες και, κατά συνέπεια, δεν έλαβε υπόψη αυτό το χρονικό διάστημα για την εκτίμηση της ζημίας. Σύμφωνα και με τα δύο σύνολα στοιχείων, οι εισαγωγές από το έτος 2000, με βάση ένα μηδενικό επίπεδο, ανήλθαν σημαντικά σε μερίδια αγοράς και σε όγκο. Γι' αυτόν τον λόγο, ήταν εύλογο το ότι τα κοινοτικά όργανα επέλεξαν ως δείκτη το έτος 2000.

97. *Τρίτον,* το Συμβούλιο επισημαίνει ότι τα εκτιθέμενα από την αναιρεσείουσα στο σημείο 101 της προσφυγής της δεν αφορούσαν την ανάλυση των στοιχείων της, αλλά αντιθέτως την ανάλυση των εχόντων υποστεί επεξεργασία από την Eurostat στοιχείων. Επομένως, ορθώς το Πρωτοδικείο εκτίμησε ότι η αναιρεσείουσα δεν προέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου ότι η λήψη υπόψη ενός άλλου αρχικού χρονικού σημείου θα είχε ως συνέπεια διαφορετικά αποτελέσματα.

98. Η *Επιτροπή* έχει τη γνώμη ότι η αναιρεσείουσα επιχειρεί πρωτίστως να θέσει υπό αμφισβήτηση διαπιστώσεις αφορώσες τα πραγματικά περιστατικά, χωρίς όμως να εκθέτει κατά πόσον το Πρωτοδικείο αλλοίωσε αποδεικτικά στοιχεία.

3. Νομική εκτίμηση

99. *Πρώτον,* η αναιρεσείουσα προβάλλει το αναξιόπιστο των εχόντων υποστεί επεξεργασία από την Eurostat στοιχείων.

100. Συναφώς, η αναιρεσείουσα προβάλλει μεν ότι το Πρωτοδικείο σχημάτισε τελείως εσφαλμένη αντίληψη ως προς την πηγή και τη φύση των στοιχείων, επί των οποίων το Συμβούλιο στήριξε τη διαπίστωσή του όσον αφορά τη ζημία, δεν διευκρινίζει όμως περαιτέρω που στηρίζει αυτή την εκτίμηση. Καθόσον η αναιρεσείουσα συνάγει ενδεχομένως αυτή την, όπως υποστηρίζει, εσφαλμένη αντίληψη του Πρωτοδικείου από το ότι αυτό κάνει λόγο, παραδείγματος χάριν στη σκέψη 202 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, για τα «στοιχεία της Eurostat», δεν είναι δυνατόν από αυτή και μόνο τη διατύπωση να συναχθεί μια εσφαλμένη αντίληψη ως προς την πηγή και τη φύση των στοιχείων. Αντιθέτως, πολλά συνηγορούν υπέρ του ότι το Πρωτοδικείο θέλησε απλώς να κάνει διάκριση μεταξύ των εχόντων υποστεί επεξεργασία από την Eurostat στοιχείων και των προσκομισθέντων από την αναιρεσείουσα στοιχείων. Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι και στην προσβαλλόμενη απόφαση χρησιμοποιήθηκε ο όρος «στοιχεία της Eurostat» [41] ή «[αριθμητικά]στοιχεία της Eurostat» [42], οπότε, επομένως, νοούνταν όχι τα βασικά στοιχεία της Eurostat, αλλά τα έχοντα υποστεί επεξεργασία από την Eurostat στοιχεία.

101. Ακόμη κι αν από αυτή τη διατύπωση συνήγετο το συμπέρασμα ότι πρόκειται όχι

41 — Βλ. την αιτιολογική σκέψη 55 του προσβαλλόμενου κανονισμού.

42 — Βλ. την αιτιολογική σκέψη 60 του προσβαλλόμενου κανονισμού.

μόνο για μια γλωσσική σύντμηση, αλλά για εσφαλμένη αντίληψη του Πρωτοδικείου ως προς την πηγή και τη φύση των στοιχείων, δεν διαφαίνεται κατά πόσον αυτό το σφάλμα επηρέασε ενδεχομένως την εκτίμηση του Πρωτοδικείου. Πράγματι, το Πρωτοδικείο στήριξε ως επί το πλείστον την αιτιολογία του, με τη σκέψη 204 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στο ότι η αναιρεσείουσα δεν εξέθεσε εμπεριστατωμένα κατά πόσον τα στοιχεία ήταν αναξιόπιστα [43].

102. Περαιτέρω, η αναιρεσείουσα προβάλλει την αιτίαση ότι ο εφαρμοσθείς τύπος ήταν αναξιόπιστος. Συναφώς, πρόκειται, πρώτον, για απαράδεκτη με αίτηση αναιρέσεως εκτίμηση πραγματικών περιστατικών [44] και, δεύτερον, για απαράδεκτη επανάληψη του ισχυρισμού που προέβαλε η αναιρεσείουσα κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία [45]. Εξάλλου, πρέπει να επισημανθεί ότι η αναιρεσείουσα, όπως διαπίστωσε το Πρωτοδικείο με τις σκέψεις 202 και 171 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν προσκόμισε καμία απόδειξη κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία για το ότι ο τύπος ήταν αναξιόπιστος. Επομένως, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Πρωτοδικείο ότι δεν εξέφερε αρνητική κρίση για την χρησιμοποίηση του τύπου από το Συμβούλιο [46].

103. Καθόσον η αναιρεσείουσα προβάλλει την αιτίαση ότι ήταν ο μοναδικός ινδός εξαγωγέας CD-R προς την Κοινότητα και, επομένως, μόνο τα δικά της στοιχεία έπρεπε να ληφθούν υπόψη για την εξακρίβωση του όγκου και της αξίας των εισαγωγών, η αιτίαση αυτή είναι απαράδεκτη, δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα επαναλαμβάνει απλώς τον προβληθέντα κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία ισχυρισμό της, χωρίς να διατυπώσει παρατηρήσεις επί της σχετικής με αυτό το σημείο αιτιολογίας του Πρωτοδικείου στις σκέψεις 167 έως 169 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως [47]. Εξάλλου, ορθώς το Πρωτοδικείο εξέθεσε με τις σκέψεις 167 έως 169 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι η ύπαρξη ζημίας πρέπει να εκτιμάται σφαιρικώς, χωρίς να απαιτείται να εξατομικεύεται το αποτέλεσμα των εισαγωγών που πραγματοποίησε καθεμία από τις υπεύθυνες εταιρίες [48]. Περαιτέρω, η διαπίστωσή του ότι δεν μπορεί να προσάπτεται στο Συμβούλιο πρόδηλη πλάνη στο πλαίσιο της εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών όταν αυτό στηρίζεται στα στοιχεία τα οποία είναι εύλογο να έχει στη διάθεσή του, δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο επικρίσεως [49].

104. Επομένως, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί.

105. *Δεύτερον,* η αναιρεσείουσα προβάλλει την αιτίαση ότι ανεπιτρέπτως το Πρωτοδικείο

43 — Όπως εκτέθηκε ανωτέρω στο σημείο 25 αυτών των προτάσεων, εφόσον η αναιρεσείουσα δεν προέβαλε εμπεριστατωμένως σχετικό ισχυρισμό κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Πρωτοδικείο ότι δεν εξέφερε αρνητική κρίση ως προς τη διαπίστωση του Συμβουλίου.

44 — Βλ. το σημείο 27 των παρουσών προτάσεων.

45 — Βλ. το σημείο 26 των παρουσών προτάσεων.

46 — Βλ. το σημείο 25 των παρουσών προτάσεων.

47 — Βλ. το σημείο 26 των παρουσών προτάσεων.

48 — Βλ. ιδίως απόφαση Shanghai Teraoka Electronic κατά Συμβουλίου (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 18, σκέψη 163), της 7ης Μαΐου 1987, 255/84, Nachi Fujikoshi κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1987, σ. 1861, σκέψη 46), και της 20ής Οκτωβρίου 1999, T-171/97, Swedish Match Philippines κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1999, σ. II-3241, σκέψη 66).

49 — Σ' αυτή την αλληλουχία, πρέπει εκ νέου να επισημανθεί ότι η ανεύρεση των οικονομικών στοιχείων στον τομέα των προστατευτικών μέτρων οικονομικής πολιτικής συνιστά πολύπλοκο έργο και τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν σ' αυτόν τον τομέα ευχέρεια εκτιμήσεως που υπόκειται σε περιορισμένο μόνο δικαστικό έλεγχο (βλ. το σημείο 32 επ. αυτών των προτάσεων). Επί πλέον, οι επίσημες στατιστικές εισαγωγών μνημονεύονται ρητώς στο άρθρο 28, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού ως ενδεχομένως πηγή πληροφοριών. Βλ. συναφώς και την απόφαση Shanghai Teraoka Electronic κατά Συμβουλίου (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 18, σκέψη 230), κατά την οποία δεν συντρέχει πρόδηλη πλάνη, όταν τα κοινοτικά όργανα στηρίζονται στα στοιχεία τα οποία είναι εύλογο να έχουν στη διάθεσή τους.

επιβεβαίωσε ότι τα δύο σύνολα στοιχείων ήταν συγκρίσιμα. Η εκτίμηση αυτή δεν στηρίζεται στις διαπιστώσεις των πραγματικών περιστατικών με τον προσβαλλόμενο κανονισμό.

106. Ως προς αυτή την αιτίαση, διαπιστώνεται κατ' αρχάς ότι η εκτίμηση του Πρωτοδικείου στηρίζεται σαφώς στις διαπιστώσεις του Συμβουλίου που περιέχονται στις αιτιολογικές σκέψεις 58 έως 64 του προσβαλλόμενου κανονισμού. Η αιτίαση της αναιρεσείουσας φαίνεται πάντως να αφορά το ότι το Πρωτοδικείο ανεπιτρέπτως επιβεβαίωσε τις διαπιστώσεις του Συμβουλίου και, επομένως, ανεπιτρέπτως συνήγαγε βάσει των διαπιστώσεων του Συμβουλίου την ύπαρξη συγκρισιμότητας. Από αυτή την άποψη, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι υπήρξαν σφάλματα ως προς την εκτίμηση των προσκομισθέντων από αυτή στοιχείων.

107. Ως προς αυτή την αιτίαση, διαπιστώνεται πάντως ότι η αναιρεσείουσα δεν προέβαλε εμπεριστατωμένως κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία ότι τα προσκομισθέντα από αυτή στοιχεία παρουσιάσθηκαν πλημμελώς. Επομένως, όπως μνημονεύθηκε ανωτέρω [50], δεν μπορεί να προσαφθεί στο Πρωτοδικείο ότι δεν έλαβε υπόψη αυτόν τον ισχυρισμό. Επί πλέον, ο ισχυρισμός αυτός συνιστά απαράδεκτο κατ' αναίρεση νέο πραγματικό ισχυρισμό [51].

108. *Τρίτον,* η αναιρεσείουσα προβάλλει την αιτίαση ότι η διαπίστωση του Πρωτοδικείου με τη σκέψη 205 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι ανακριβής. Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε με αυτή τη σκέψη ότι η αναιρεσείουσα δεν απέδειξε κατά πόσον η λήψη υπόψη μιας άλλης αρχικής ημερομηνίας για τα στοιχεία της θα μπορούσε να έχει ως συνέπεια διαφορετικά συμπεράσματα όσον αφορά τις τιμές των εισαγωγών.

109. Η αναιρεσείουσα επικαλείται το ότι προέβαλε αυτή την αιτίαση στο σημείο 101 της προσφυγής της. Το Συμβούλιο, όμως, επισημαίνει ορθώς ότι στο σημείο 101 της προσφυγής της η αναιρεσείουσα αναφέρεται μόνο στο ότι το επίπεδο τιμών κατά τα έχοντα υποστεί επεξεργασία από την Eurostat στοιχεία για τα έτη 1998 και 1999 έως 2001 στερείται σημασίας. Επομένως, δεν διαφαίνεται εδώ κάποια σχέση με τα προσκομισθέντα από την αναιρεσείουσα στοιχεία.

110. Επομένως, και αυτή η αιτίαση πρέπει να απορριφθεί, εφόσον η αναιρεσείουσα δεν προέβαλε αυτό το σημείο κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία.

4. Συμπέρασμα

111. Επομένως, το συμπέρασμα είναι ότι το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

50 — Βλ. το σημείο 28 των παρουσών προτάσεων.
51 — Βλ. το σημείο 27 των παρουσών προτάσεων

Β — *Επί του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως*

1. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

112. Το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως στρέφεται κατά των σκέψεων 193 έως 196 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Με τις σκέψεις αυτές, το Πρωτοδικείο δεν δέχθηκε την αιτίαση της αναιρεσείουσας ότι η εκτίμηση των αποθεμάτων από το Συμβούλιο είναι εσφαλμένη.

113. Το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι η περίοδος αναφοράς εκτεινόταν από το έτος 1998 έως τις 31 Μαρτίου 2002 και ότι καθ' όλη τη διάρκεια της εν λόγω περιόδου τα αποθέματα του κοινοτικού κλάδου παραγωγής αυξήθηκαν σημαντικά. Η αναιρεσείουσα δεν απέδειξε ότι η από το έτος 2000 βελτίωση των αποθεμάτων ήταν ικανή να αναστρέψει την αρνητική τάση που διαπιστώθηκε ως προς την περίοδο αναφοράς. Συναφώς, το Πρωτοδικείο απέδωσε σημασία στο ότι «τα αποθέματα παρέμειναν σε υψηλά ποσοστά καθ' όλη τη διάρκεια της υπό εξέταση περιόδου, ενώ αυξήθηκαν, σε απόλυτους όρους, προς τα τέλη του 2001, πράγμα που συμπίπτει, ως εκ τούτου, με την αύξηση του όγκου των εισαγωγών, και ενώ αντιπροσώπευαν, σε σχετικούς όρους, ένα υψηλό ποσοστό, της τάξεως του 15 %, της παραγωγής κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας» [52].

52 — Βλ. τη σκέψη 195 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

2. Οι ισχυρισμοί των διαδίκων

114. Η *αναιρεσείουσα* προβάλλει την αιτίαση ότι το Πρωτοδικείο έσφαλε, επιβεβαιώνοντας την περιεχόμενη στην αιτιολογική σκέψη 103 του προσβαλλόμενου κανονισμού διαπίστωση του Συμβουλίου ότι τα αποθέματα επιδεινώθηκαν θεαματικά.

115. *Πρώτον,* προβάλλει την αιτίαση ότι το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι τα αποθέματα αυξήθηκαν, σε απόλυτους αριθμούς, κατά τα τέλη του 2001. Το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη ότι και η παραγωγή της κοινοτικής βιομηχανίας αυξήθηκε σημαντικά και, επομένως, παρέλειψε να συσχετίσει την αύξηση σε απόλυτους αριθμούς των αποθεμάτων με την απόλυτη αύξηση της παραγωγής.

116. *Δεύτερον,* η διαπίστωση του Πρωτοδικείου ότι τα αποθέματα αποτελούσαν σε σχετικούς αριθμούς ένα υψηλό ποσοστό, της τάξεως του 15 %, της παραγωγής κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας δεν στηρίζεται στον προσβαλλόμενο κανονισμό.

117. Για τον προσδιορισμό της ζημίας πρέπει να ληφθεί ως βάση η τάση του αντίστοιχου παράγοντος. Το Πρωτοδικείο έπρεπε να λάβει υπόψη ότι μεταξύ του έτους 2000 και της περιόδου έρευνας, ήτοι κατά τον ίδιο χρόνο κατά τον οποίο οι Ινδοί εισαγωγείς

εισήλθαν στην κοινοτική αγορά, είχε υπάρξει ελαφρά βελτίωση των αποθεμάτων. Λόγω των δύο αυτών βελτιώσεων ουδεμία θεαματική επιδείνωση ήταν δυνατό να διαπιστωθεί.

118. Το *Συμβούλιο* θεωρεί ότι η αιτίαση αυτή προβάλλεται απαραδέκτως. Κατ' αρχάς, αφορά διαπιστώσεις πραγματικών περιστατικών. Επί πλέον, η αναιρεσείουσα δεν εκθέτει ποιον κανόνα δικαίου παρέβη το Πρωτοδικείο.

119. Εξάλλου, η αιτίαση είναι και αβάσιμη.

120. *Πρώτον,* η διαπίστωση του Πρωτοδικείου ως προς τους απόλυτους αριθμούς είναι ακριβής από πραγματικής απόψεως. Η αύξηση των αποθεμάτων ήταν τόσο μεγάλη, ώστε παρά την εξαιρετική αύξηση της παραγωγής της κοινοτικής βιομηχανίας είχε ως συνέπεια αύξηση επίσης, σε σχετικούς αριθμούς, περίπου 60 % (από 9,2 σε 14,6 %) από το 1998 έως τη λήξη της περιόδου έρευνας.

121. *Δεύτερον,* το ποσοστό του 15 % ήταν γνωστό στην αναιρεσείουσα. Εξάλλου, τα σχετικά μεγέθη, δηλαδή το ποσοστό των αποθεμάτων σε σχέση με τη συνολική παραγωγή, προκύπτουν από τους πίνακες που παρατίθενται στις αιτιολογικές σκέψεις 75 και 80 του προσβαλλόμενου κανονισμού.

122. Τέλος, η αιτίαση είναι αλυσιτελής. Από την αιτιολογική σκέψη 103 του προσβαλλόμενου κανονισμού προκύπτει ότι τα αποθέματα ήταν ένας μόνον από του πολλούς δείκτες που ελήφθησαν υπόψη κατά τη διαπίστωση της ζημίας. Από τις αιτιολογικές σκέψεις 104 και 105 του προσβαλλόμενου κανονισμού καθίσταται επί πλέον σαφές ότι τα αποθέματα δεν αποτελούσαν ουσιώδες στοιχείο για τη διαπίστωση της ζημίας. Τα αποθέματα δεν μνημονεύονται εκεί. Αυτό το παραδέχθηκε και η αναιρεσείουσα, η οποία επισήμανε ότι καθοριστική ήταν η εξέλιξη των τιμών.

123. Η *Επιτροπή θεωρεί* ότι η αιτίαση αυτή είναι απαράδεκτη, διότι αφορά διαπίστωση πραγματικών περιστατικών και διότι η αναιρεσείουσα δεν αποδεικνύει ότι το Πρωτοδικείο αλλοίωσε αποδεικτικά στοιχεία.

124. Εξάλλου, η Επιτροπή επισημαίνει ότι η αύξηση των αποθεμάτων, που αναφέρεται στην αιτιολογική σκέψη 80 του προσβαλλόμενου κανονισμού, αποτελεί σαφέστατη ένδειξη για τη ζημία. Η αύξηση αυτή προκλήθηκε από τις τεχνητά χαμηλότερες τιμές. Επί πλέον, η αύξηση των αποθεμάτων ήταν απλώς μια ένδειξη για τη ζημία.

3. Νομική εκτίμηση

125. *Πρώτον,* κατά την άποψη της αναιρεσείουσας, το Πρωτοδικείο, αναφερόμενο στους απόλυτους αριθμούς των αποθεμάτων, αλλοίωσε αποδεικτικά στοιχεία.

126. Βεβαίως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η αναιρεσείουσα έχει δίκιο ως προς το ότι από το γεγονός και μόνο της αυξήσεως των αποθεμάτων σε απόλυτους αριθμούς δεν μπορεί να συναχθεί κανένα συμπέρασμα για την κατάσταση της κοινοτικής βιομηχανίας. Αντιθέτως, ανερχόμενοι απόλυτοι αριθμοί πρέπει να συσχετίζονται με την εξέλιξη άλλων παραγόντων, όπως είναι η εξέλιξη της παραγωγής.

127. Δεν συνιστά πάντως αλλοίωση αποδεικτικών στοιχείων το γεγονός και μόνον ότι το Πρωτοδικείο μνημονεύει στην αιτιολογία του απόλυτους αριθμούς. Αυτό θα μπορούσε να γίνει δεκτό μόνον αν το Πρωτοδικείο είχε στηριχθεί απλώς και μόνο σε απόλυτους αριθμούς, χωρίς να τους συσχετίσει με άλλους παράγοντες. Το Πρωτοδικείο έλαβε πάντως υπόψη στο πλαίσιο της εκτιμήσεώς του και το ότι το Συμβούλιο εξέτασε το ζήτημα της σχέσεως των αποθεμάτων σε απόλυτους αριθμούς με τη συνολική παραγωγή.

128. Επομένως, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί.

129. *Δεύτερον,* η αναιρεσείουσα προβάλλει την αιτίαση ότι η διαπίστωση του Πρωτοδικείου ότι τα αποθέματα αντιπροσώπευαν, σε σχετικούς αριθμούς, ένα υψηλό ποσοστό, της τάξεως του 15 %, της παραγωγής κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας δεν βρίσκει έρεισμα στον κανονισμό. Ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο αντικατέστησε με την αιτιολογία του την αιτιολογία του Συμβουλίου.

130. Όπως ορθώς παρατηρεί το Συμβούλιο, η αρνητική εξέλιξη κατά την οικεία περίοδο προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 75 και 80 του προσβαλλόμενου κανονισμού, όπου παρέχονται στοιχεία για τη συνολική παραγωγή και τα αποθέματα. Το Πρωτοδικείο μπορούσε επομένως να συναγάγει άμεσα από την αιτιολογία του προσβαλλόμενου κανονισμού τις περιστάσεις που καταδείκνυαν την αρνητική τάση. Επιπροσθέτως, το Συμβούλιο απέδειξε την τάση για αρνητική εξέλιξη, εκθέτοντας με την αιτιολογική σκέψη 80 του προσβαλλόμενου κανονισμού ότι τα αποθέματα αυξήθηκαν σημαντικά προς τα τέλη του 1999 και προς τα τέλη του 2001 και έφθασαν επομένως το 15 %.

131. Επομένως, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί.

132. *Τρίτον,* η αναιρεσείουσα προβάλλει την αιτίαση ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη την ελαφρά βελτίωση των αποθεμάτων μεταξύ του έτους 2000 και της περιόδου έρευνας. Λόγω αυτής της βελτιώσεως δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι υπήρχε θεαματική επιδείνωση αυτού του παράγοντος.

133. Συναφώς, πρέπει να τονισθεί ότι το Πρωτοδικείο ορθώς επισήμανε με τη σκέψη 194 ότι η περίοδος αναφοράς εκτεινόταν από το έτος 1998 έως τις 31 Μαρτίου 2002. Περαιτέρω, πρέπει να τονισθεί ότι τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν ευρεία ευχέρεια εκτιμήσεως κατά τον προσδιορισμό του χρονικού διαστήματος που πρέπει να ληφθεί υπόψη για την εξέταση της ζημίας [53]. Το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε ότι τα κοινοτικά όργανα δύνανται να εξετάζουν τη ζημία για περίοδο μεγαλύτερη από εκείνη την οποία καλύπτει η έρευνα, δεδομένου ότι η μελέτη των οικονομικών τάσεων πρέπει να πραγματοποιείται σε μια αρκούντως μακρά περίοδο [54]. Επομένως, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Πρωτοδικείο ότι δεν επέκρινε την προσέγγιση του Συμβουλίου, η οποία συνίστατο στην παρακολούθηση της οικονομικής τάσεως επί μακρότερο χρονικό διάστημα.

134. Καθόσον η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι η προσωρινή βελτίωση των αποθεμάτων συμπίπτει με την είσοδο στην αγορά των ινδών εισαγωγέων, αυτό συνιστά περίπτωση που δεν επικαλέσθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου. Η αναιρεσείουσα όφειλε να εκθέσει και να αναλύσει εμπεριστατωμένως αυτή την περίσταση κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία. Επομένως, ουδόλως μπορεί να προσαφθεί στο Πρωτοδικείο ότι δεν έλαβε υπόψη αυτή την περίσταση [55]. Στο πλαίσιο της κατ' αναίρεση διαδικασίας, ο ισχυρισμός αυτός συνιστά απαράδεκτη διεύρυνση του αντικειμένου της διαφοράς και νέο πραγματικό ισχυρισμό [56].

135. Εξάλλου, η αιτίαση αυτή θα ήταν και αλυσιτελής. Αιτιάσεις είναι αλυσιτελείς, όταν αφορούν απλώς και μόνο την αιτιολογία της αποφάσεως, χωρίς να μπορούν να έχουν επίδραση στο διατακτικό της αποφάσεως [57]. Ακόμη κι αν το Πρωτοδικείο είχε εκφέρει αρνητική κρίση επί της αξιολογήσεως του Συμβουλίου ως προς τα αποθέματα, αυτό δεν θα είχε ως συνέπεια την ακύρωση του κανονισμού του Συμβουλίου.

136. Από την αιτιολογική σκέψη 103 του προσβαλλόμενου κανονισμού προκύπτει βεβαίως ότι το Συμβούλιο μνημόνευσε στα συμπεράσματά του, όσον αφορά τη ζημία, και την επιδείνωση των αποθεμάτων. Εν προκειμένω, όμως, πρέπει να επισημανθεί το άρθρο 8, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού. Κατ' αυτό, πρέπει να εξετάζονται οι επιπτώσεις των επιδοτούμενων εισαγωγών επί του οικείου κοινοτικού κλάδου παραγωγής, περιλαμβανομένης της αξιολογήσεως ορισμένων οικονομικών παραγόντων και δεικτών, στους οποίους συγκαταλέγονται τα αποθέματα [58]. Σ' αυτή τη διάταξη, πάντως, διευκρινίζεται επίσης ότι κανένα από αυτά τα κριτήρια, ούτε πλείονα εξ αυτών ομού, δεν είναι απαραίτητο να θεωρηθούν βαρύνουσας σημασίας για την αποδοχή υπάρξεως ζημίας. Επομένως, από τη μνεία και μόνο των αποθεμάτων στην αιτιολογική σκέψη 103

53 — Βλ. το σημείο 23 των παρουσών προτάσεων.

54 — Βλ. τη σκέψη 162 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και την απόφαση της 7ης Μαΐου 1991, C-69/89, Nakajima κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1991, σ. I-2069, σκέψη 87), όπου τονίσθηκε ότι η ζημία που υπέστη η κοινοτική βιομηχανία μπορεί να διαπιστωθεί σε μεγαλύτερο βάθος χρόνου από αυτό που αφορά η έρευνα για την ύπαρξη πρακτικών ντάμπινγκ.

55 — Βλ. το σημείο 28 των παρουσών προτάσεων.

56 — Βλ. το σημείο 27 των παρουσών προτάσεων.

57 — Απόφαση της 12ης Ιουλίου 2001, C-302/99 P και C-308/99 P, Επιτροπή και Γαλλία κατά TF1 (Συλλογή 2001, σ. I-5603, σκέψεις 26 έως 29). Lenaerts, K., Arts, D., υποσημείωση 22, σημείο 16-019.

58 — Το άρθρο 8, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού μνημονεύει το γεγονός ότι ένας κλάδος παραγωγής βρίσκεται ακόμη σε φάση ανάκαμψης από τις επιπτώσεις προγενέστερων περιπτώσεων χορήγησης επιδοτήσεων ή ντάμπινγκ, το μέγεθος του ύψους των αντισταθμίσιμων επιδοτήσεων, την πραγματική και την ενδεχόμενη μείωση των πωλήσεων, των κερδών, της παραγωγής, του μεριδίου αγοράς, της παραγωγικότητας, της απόδοσης των επενδύσεων και της χρησιμοποίησης του παραγωγικού δυναμικού, τους παράγοντες που επηρεάζουν τις κοινοτικές τιμές, τις πραγματικές και τις δυνητικές αρνητικές συνέπειες για τις ταμειακές ροές, τα αποθέματα, την απασχόληση, τους μισθούς, την ανάπτυξη, την ικανότητα άντλησης κεφαλαίων ή τις επενδύσεις, καθώς και, όταν πρόκειται για το γεωργικό τομέα, το κατά πόσον έχει προκύψει αύξηση της επιβάρυνσης για τα κρατικά προγράμματα στήριξης.

του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν μπορεί να συναχθεί ότι το Συμβούλιο στηρίχθηκε ως επί το πλείστον, κατά την αιτιολόγηση του προσβαλλόμενου κανονισμού, στη διαπίστωσή του για τα αποθέματα.

137. Στην αιτιολογική σκέψη 105 του προσβαλλόμενου κανονισμού, το Συμβούλιο διευκρίνισε πάντως ότι αιτιολόγησε τη ζημία κυρίως με τις επιπτώσεις των επιδοτούμενων εισαγωγών στις τιμές [59]. Εν προκειμένω, δεν είναι δυνατόν, κατ' εμέ, να θεωρηθεί ότι η διαπίστωση για τα αποθέματα αποτελεί «δοκό υποστηρίξεως» της διαπιστώσεως της ζημίας και, επομένως, της αιτιολογίας του προσβαλλόμενου κανονισμού, η αφαίρεση της οποίας θα έπρεπε να έχει ως συνέπεια την κατάργηση του κανονισμού.

138. Γι' αυτόν επίσης τον λόγο, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί.

4. Συμπέρασμα

139. Επομένως, το συμπέρασμα είναι ότι και το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί εξ ολοκλήρου.

59 — Ομοίως, στο πλαίσιο της εξετάσεως του επιπέδου εξαλείψεως της ζημίας με τις αιτιολογικές σκέψεις 166 έως 169 του προσβαλλόμενου κανονισμού, το Συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη τα αποθέματα, αλλά θεώρησε ότι σημασία είχαν οι τιμές.

VIII — Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

140. Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι το Πρωτοδικείο έσφαλε, απορρίπτοντας τον προβληθέντα πρωτοδίκως πέμπτο λόγο της προσφυγής της. Το Πρωτοδικείο δεν έλαβε επαρκώς υπόψη ότι η ζημία μπορεί να οφείλεται επίσης σε έναν άλλο παράγοντα κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού, ήτοι στην απαίτηση καταβολής υπερβολικών, και επομένως αντίθετων προς τον ανταγωνισμό, δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως για διπλώματα ευρεσιτεχνίας που αφορούν CD-R.

Α — *Η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση*

141. Με τις σκέψεις 260 έως 279 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο ανέλυσε κατ' αρχάς την αιτίαση ότι το Συμβούλιο παρέλειψε να εξετάσει αυτόν τον παράγοντα. Διαπίστωσε εν προκειμένω ότι το Συμβούλιο εξέτασε γενικώς με τις αιτιολογικές σκέψεις 134 και 135 του προσβαλλόμενου κανονισμού τις επιπτώσεις από την πληρωμή των απορρεόντων από τα διπλώματα ευρεσιτεχνίας δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως [60].

142. Κατόπιν, το Πρωτοδικείο ανέλυσε την αιτίαση ότι το Συμβούλιο δεν εξέτασε επαρκώς αν η πληρωμή των φερομένων ως αντίθετων προς τον ανταγωνισμό δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως μπορούσε να διασπάσει την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ των οικείων εισαγωγών και της ζημίας. Το Πρωτο-

60 — Βλ. τις σκέψεις 260 έως 267 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

δικείο απέρριψε αυτή την αιτίαση. Θεώρησε ότι δεν ήταν αναγκαίο να προσδιορισθούν επακριβώς οι επιπτώσεις του επίμαχου παράγοντος. Αντιθέτως, εκτίμησε ότι είναι αρκετή η διαπίστωση των κοινοτικών οργάνων ότι, ανεξάρτητα από ένα τέτοιο εξωτερικό παράγοντα, η προκληθείσα από τις επιδοτούμενες εισαγωγές ζημία ήταν σημαντική. Το Πρωτοδικείο θεώρησε επαρκή την αιτιολογία του Συμβουλίου ότι τα δικαιώματα εκμεταλλεύσεως είχαν ήδη πληρωθεί, προτού οι εισαγωγές φθάσουν σε σημαντικό επίπεδο, και ότι η διαπιστωθείσα αρνητική εξέλιξη της καταστάσεως των κοινοτικών παραγωγών δεν μπορούσε επομένως να θωρηθεί ότι οφείλεται στην πληρωμή των δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως. Περαιτέρω, το Πρωτοδικείο έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η φερόμενη ως αντίθετη προς τον ανταγωνισμό πρακτική δεν μπορεί να αποδοθεί στους κοινοτικούς παραγωγούς.

143. Τέλος, το Πρωτοδικείο εξέτασε την αιτίαση ότι το Συμβούλιο δεν εκτίμησε ορθώς τη ζημία. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι τα δικαιώματα εκμεταλλεύσεως έπρεπε να καταβληθούν από όλους τους παραγωγούς, συμπεριλαμβανομένης της αναιρεσείουσας. Επομένως, τα δικαιώματα αυτά δεν μπορούσαν να αποτελέσουν την εξήγηση για τη διαφορά μεταξύ των κοινοτικών τιμών και των τιμών των επιδοτούμενων εισαγωγών και, επομένως, να έχουν οποιαδήποτε επίδραση επί του επιπέδου της υποτιμολογήσεως.

Β — *Ισχυρισμοί των διαδίκων*

144. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η *αναιρεσείουσα* υποστήριξε ότι ο τρίτος λόγος αναιρέσεως προβάλλεται παραδεκτώς, δεδομένου ότι στην επικεφαλίδα του τρίτου λόγου αναιρέσεως διευκρινίζει με επαρκή σαφήνεια το μέρος της αποφάσεως, κατά του οποίου βάλλει με αυτόν τον λόγο.

145. Από ουσιαστικής απόψεως, η αναιρεσείουσα διατυπώνει με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως την αιτίαση ότι το Πρωτοδικείο παρερμήνευσε κατά τον έλεγχο του προσβαλλόμενου κανονισμού την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού. Σύμφωνα με αυτή τη διάταξη, η ζημία, η οποία προκλήθηκε από άλλους γνωστούς παράγοντες, δεν πρέπει να αποδοθεί στις φερόμενες ως επιδοτούμενες εισαγωγές. Όταν είναι γνωστός ένας άλλος παράγων, πρέπει να εξετάζεται αν η ζημία θα υφίστατο και χωρίς αυτόν τον παράγοντα και πόσο μεγάλη θα ήταν σ' αυτή την περίπτωση. Αντιθέτως, είναι άνευ σημασίας το αν ένας τέτοιος παράγων πρέπει να αποδοθεί στη συμπεριφορά της κοινοτικής βιομηχανίας.

146. Κατά την άποψη του *Συμβουλίου,* αυτός ο λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος. Η αναιρεσείουσα δεν διευκρινίζει κατά ποιας διαπιστώσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως στρέφεται, αλλά αναφέρεται απλώς σε μια μεμονωμένη σκέψη της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Επίσης, δεν εκθέτει ως προς ποιο σημείο το Πρωτοδικείο παρέβη ένα κανόνα δικαίου

147. Ο λόγος αναιρέσεως είναι επίσης αβάσιμος. Το Πρωτοδικείο εφάρμοσε ορθώς το άρθρο 8, παράγραφος 7, του βασικού

κανονισμού. Ακολούθησε την πάγια νομολογία των κοινοτικών δικαστηρίων. Κατά τη νομολογία αυτή, η αιτιώδης συνάφεια μεταξύ των επιδοτούμενων εισαγωγών και της ζημίας εξετάζεται κατά τα ακόλουθα στάδια.

148. Κατ' αρχάς, εξετάζεται βάσει ενός θετικού κριτηρίου αν οι επιδοτούμενες εισαγωγές προκάλεσαν τη ζημία. Πρόκληση ζημίας μπορεί να θεωρηθεί ότι υφίσταται και όταν η ζημία είναι δυνατό να αποδοθεί όχι μόνο στις επιδοτούμενες εισαγωγές, αλλά επίσης σε άλλους παράγοντες.

149. Κατόπιν, βάσει ενός αρνητικού κριτηρίου, εξετάζεται αν άλλοι γνωστοί παράγοντες διασπούν τη σχέση αιτιώδους συνάφειας μεταξύ των επιδοτούμενων εισαγωγών και της ζημίας. Διάσπαση μπορεί πάντως να γίνει δεκτή μόνον αν η επίδραση των επιδοτούμενων εισαγωγών επί της ζημίας σε σύγκριση με τις επιδράσεις των άλλων παραγόντων είναι τόσο μικρή, ώστε να μη μπορεί πλέον να θεωρηθεί ουσιώδης σε σύγκριση με την επίδραση άλλων παραγόντων.

150. Το Πρωτοδικείο εξέτασε προσηκόντως αν η κοινοτική βιομηχανία συνέβαλε η ίδια στη ζημία. Τέλος, η αναιρεσείουσα δεν εξέθεσε ούτε ποιες επιδράσεις είχαν τα φερόμενα ως αντίθετα προς τον ανταγωνισμό δικαιώματα εκμεταλλεύσεως επί της ζημίας. Δεν εκθέτει κατά πόσο το Πρωτοδικείο εκτίμησε ανακριβώς αποδεικτικά στοιχεία.

151. Η *Επιτροπή,* επίσης, θεωρεί απαράδεκτο τον τρίτο λόγο αναιρέσεως. Η αναιρεσείουσα στρέφεται απλώς κατά της σκέψεως 272 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Η σκέψη αυτή δεν συνιστά αποφασιστικό στοιχείο της όλης συλλογιστικής του Πρωτοδικείου.

152. Επί πλέον, επισημαίνει ότι η αναιρεσείουσα δεν θέτει υπό αμφισβήτηση τη διαπίστωση του Πρωτοδικείου στη σκέψη 272 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία η προβαλλομένη εν προκειμένω αντίθετη προς τους κανόνες του ανταγωνισμού πρακτική δεν μπορεί να αποδοθεί στη συμπεριφορά των κοινοτικών παραγωγών και, επομένως, τα κοινοτικά όργανα δεν ήσαν υποχρεωμένα να τη λάβουν υπόψη.

Γ — *Νομική εκτίμηση*

153. Όπως εκτέθηκε ανωτέρω [61], η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να καθορίζει επακριβώς τα βαλλόμενα μέρη της αποφάσεως, της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα στα οποία στηρίζεται αυτό το αίτημα.

154. Πρώτον, η αναιρεσείουσα διευκρίνισε με την επικεφαλίδα του τρίτου λόγου αναιρέσεως ότι ο λόγος αυτός στρέφεται κατά του μέρους της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως,

61 — Σημείο 26 των παρουσών προτάσεων.

με το οποίο το Πρωτοδικείο απέρριψε τον πέμπτο λόγο προσφυγής. Επομένως, από την επικεφαλίδα του τρίτου λόγου αναιρέσεως καταφαίνεται κατά ποίου μέρους της αποφάσεως (των σκέψεων 260 έως 279) θέλησε να στραφεί η αναιρεσείουσα. Βεβαίως, η αναιρεσείουσα μνημόνευσε στην ανάπτυξη του τρίτου λόγου αναιρέσεως απλώς και μόνο τη σκέψη 272 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Από την επικεφαλίδα του λόγου αναιρέσεως μπορούσε όμως να διαγνωσθεί με επαρκή σαφήνεια το βαλλόμενο μέρος της αποφάσεως.

155. Δεύτερον, η αναιρεσείουσα επεσήμανε ότι, κατά την άποψή της, το Πρωτοδικείο δεν έδωσε τη δέουσα προσοχή στο άρθρο 8, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού κατά τον έλεγχο του προσβαλλόμενου κανονισμού. Καθιστά έτσι σαφές ότι πρόκειται για την εξακρίβωση της ζημίας.

156. Επομένως, κατ' εμέ, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως προβάλλεται παραδεκτώς.

157. Η αναιρεσείουσα προβάλλει την αιτίαση ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 8, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού. Το άρθρο 8, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού προβλέπει ότι εξετάζονται ακόμη τυχόν άλλοι γνωστοί παράγοντες, εκτός από τις επιδοτούμενες εισαγωγές, οι οποίοι προκαλούν κατά τον ίδιο χρόνο ζημία στον κοινοτικό κλάδο παραγωγής, προκειμένου να εξασφαλισθεί ότι η ζημία που προκαλείται από αυτούς τους άλλους παράγοντες δεν αποδίδεται στις επιδοτούμενες εισαγωγές κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 6. Η διάταξη αυτή προβλέπει ιδίως, χάριν παραδείγματος, ότι από αυτή την άποψη μπορούν να λαμβάνονται υπόψη οι περιοριστικές εμπορικές πρακτικές που εφαρμόζουν οι παραγωγοί τρίτων χωρών και της Κοινότητας, καθώς και ο ανταγωνισμός μεταξύ τους.

158. Η παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού έγκειται, κατά την άποψη της αναιρεσείουσας, κατ' αρχάς στο ότι το Πρωτοδικείο δεν έθεσε υπό αμφισβήτηση τις διαπιστώσεις του Συμβουλίου στον προσβαλλόμενο κανονισμό, κατά τις οποίες τα φερόμενα ως αντίθετα προς τον ανταγωνισμό δικαιώματα εκμεταλλεύσεως δεν αποδυνάμωσαν τον αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ των επιδοτούμενων εισαγωγών και της ζημίας (1). Περαιτέρω, κακώς το Πρωτοδικείο απέρριψε τον ισχυρισμό της ότι οι επιδράσεις των δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως έπρεπε να ληφθούν υπόψη κατά την εκτίμηση της ζημίας (2).

1. Η επίδραση των δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως επί της αιτιώδους συνάφειας

159. Όπως ορθώς εξέθεσε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 269 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει, όσον αφορά την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ των επιδοτούμενων εισαγωγών και της ζημίας, να εξετασθεί αν άλλοι παράγοντες ήταν ικανοί να καταλύσουν την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ των επιδοτούμενων εισαγωγών και της ζημίας που προκλήθηκε στον κοινοτικό κλάδο παραγωγής [62].

62 — Βλ. τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 14ης Ιουλίου 1995, Τ-166/94, Koyo Seiko κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1995, σ. II-2129, σκέψη 81), Sinochem κατά Συμβουλίου (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 17, σκέψη 98), και της 15ης Δεκεμβρίου 1999, Τ-33/98 και Τ-34/98, Petrotub και Republica κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1999, σ. II-3837, σκέψη 176).

160. Εν προκειμένω, –όπως ορθώς διαπίστωσε το Πρωτοδικείο[63]– δεν πρέπει υποχρεωτικά να εκτίθενται και να λαμβάνονται υπόψη μέχρι της παραμικρής λεπτομέρειας οι επιδράσεις του επίμαχου παράγοντος. Για τους σκοπούς αυτής της εξετάσεως, αρκεί η διαπίστωση ότι, παρά την ύπαρξη του επίμαχου παράγοντος, η ζημία που προκλήθηκε από τις εν λόγω εισαγωγές ήταν σημαντική. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι κατά τον βασικό κανονισμό δεν αποτελεί (πλέον) προϋπόθεση οι επιδοτούμενες εισαγωγές να είναι η κύρια αιτία της ζημίας και, επομένως, η επιβολή αντισταθμιστικού δασμού είναι δυνατή και όταν αιτία της ζημίας είναι περισσότεροι παράγοντες[64].

161. Επομένως δεν μπορώ να διακρίνω κανένα νομικό σφάλμα ως προς το νομικό κριτήριο ελέγχου που εφάρμοσε το Πρωτοδικείο. Θα εξετάσω τώρα αν το Πρωτοδικείο έσφαλε κατά την εφαρμογή αυτού του νομικού κριτηρίου.

162. Το Συμβούλιο διαπίστωσε ότι τα δικαιώματα εκμεταλλεύσεως έπρεπε να καταβάλλονται από όλους τους παραγωγούς CD-R και ότι οι παραγωγοί όφειλαν να τα καταβάλλουν πριν από το χρονικό διάστημα κατά το οποίο επήλθε η διαπιστωθείσα από το Συμβούλιο ζημία. Επίσης, έλαβε υπόψη τη χρονική σύμπτωση της εισόδου στην αγορά των εισαγωγών από την Ινδία με τη διαπιστωθείσα από αυτό ζημία της κοινοτικής βιομηχανίας. Λαμβάνοντας ιδίως ως βάση αυτές τις διαπιστώσεις, θεώρησε ότι ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ των επιδοτούμενων εισαγωγών και της ζημίας δεν μπορούσε να διασπασθεί από την πληρωμή των δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως[65].

163. Η αναιρεσείουσα δεν εξέθεσε εμπεριστατωμένως κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία γιατί αυτή η εκδοχή του Συμβουλίου θα ήταν ανακριβής. Επικαλέσθηκε απλώς το ότι από την απόφαση Mukand κ.λπ. κατά Συμβουλίου[66] προκύπτει ότι τα κοινοτικά όργανα οφείλουν να εξακριβώνουν επακριβώς τις επιπτώσεις των δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως.

164. Η απόφαση Mukand κ.λπ. κατά Συμβουλίου αφορούσε πάντως μια περίπτωση, στην οποία μόνον οι τιμές των κοινοτικών παραγωγών για το οικείο προϊόν είχαν θιγεί από μια ενδεχομένως αντίθετη προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορά κοινοτικών παραγωγών, όχι όμως οι τιμές των παραγωγών που εισήγαν το προϊόν στην Κοινότητα[67]. Αν σε μια τέτοια περίπτωση η διαπίστωση της ζημίας στηρίζεται ιδίως στο ότι οι τιμές των επιδοτούμενων εισαγωγών

63 — Βλ. τη σκέψη 269 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

64 — Βλ. την απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1988, 277/85 και 300/85, Canon κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1988, σ. 5731, σκέψη 62), όπου υπογραμμίζεται η διαφορά με την προηγούμενη ρύθμιση. Σε αντίθεση προς την προηγούμενη νομική κατάσταση κατά τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2176/84 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1984, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ L 201, σ. 1), με διορθωτικό [που δεν αφορά την ελληνική έκδοση] της 24ης Αυγούστου 1984 (ΕΕ L 227, σ. 35), δεν αποτελεί πλέον προϋπόθεση για την επιβολή αντισταθμιστικού δασμού οι επιδοτούμενες εισαγωγές να είναι η κύρια αιτία της ζημίας. Βλ. σχετικώς Müller, W., Khan, N., Neumann, H.-A., υποσημείωση 17, σημείο 3.96.

65 — Βλ. την αιτιολογική σκέψη 134 του προσβαλλόμενου κανονισμού.

66 — Απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2001, Τ-58/99 (Συλλογή 2001, σ. II-2521).

67 — Απόφαση Mukand κ.λπ. κατά Συμβουλίου (παρατεθείσα στην υποσημείωση 66, ιδίως σκέψεις 46 έως 48 και 52 έως 55).

ήταν κατώτερες των τιμών των παραγομένων στην Κοινότητα προϊόντων, είναι προφανές ότι μια συμπεριφορά, η οποία επιφέρει τεχνητά άνοδο των τιμών για τα παραγόμενα στην Κοινότητα προϊόντα, μπορεί να είναι ικανή να θέσει υπό αμφισβήτηση την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ των επιδοτούμενων εισαγωγών και της ζημίας [68].

166. Επομένως, ούτε στην εφαρμογή του νομικού κριτηρίου ελέγχου από το Πρωτοδικείο εν προκειμένω μπορώ να διαγνώσω την ύπαρξη νομικού σφάλματος.

2. Εκτίμηση της ζημίας

165. Σε μια περίπτωση, όπως η υπό κρίση, στην οποία τα φερόμενα ως αντίθετα προς τον ανταγωνισμό δικαιώματα εκμεταλλεύσεως έπρεπε να καταβάλλονται από όλους τους παραγωγούς, το ενδεχόμενο διασπάσεως της αιτιώδους συνάφειας δεν είναι πάντως προφανές. Αυτό συμβαίνει ιδίως όταν το Συμβούλιο έχει διαπιστώσει ότι τα δικαιώματα εκμεταλλεύσεως έχουν προηγουμένως πληρωθεί, η διαπιστωθείσα όμως ζημία (η πτώση των τιμών) συμπίπτει χρονικώς με την είσοδο των επιδοτούμενων εμπορευμάτων στην αγορά εντός της Κοινότητας. Με βάση αυτά τα δεδομένα, η αναιρεσείουσα όφειλε να εκθέσει εμπεριστατωμένως γιατί η φερόμενη ως αντίθετη προς τον ανταγωνισμό απαίτηση δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως διασπά τη θεωρηθείσα από το Συμβούλιο ως υφιστάμενη αιτιώδη συνάφεια [69]. Δεδομένου ότι δεν το έπραξε, δεν μπορεί να προσάπτεται στο Πρωτοδικείο ότι επιβεβαίωσε τις διαπιστώσεις του Συμβουλίου [70].

167. Όσον αφορά την εκτίμηση της ζημίας, το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι η φερόμενη ως αντίθετη προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορά στην υπό κρίση περίπτωση, διαφορετικά απ' ό,τι στην περίπτωση την οποία αφορούσε η απόφαση Mukand κ.λπ. κατά Συμβουλίου, είχε επιπτώσεις για όλους τους παραγωγούς. Επομένως, η πληρωμή των δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως δεν είχε καμία επίδραση στις περιστάσεις που θα λαμβάνονταν υπόψη για τον υπολογισμό του επιπέδου υποτιμολογήσεως. Επομένως, το Συμβούλιο θεμιτώς μπορούσε να λάβει ως βάση ότι ο εν λόγω παράγων δεν μπορούσε να αποτελεί εξήγηση για τη διαφορά μεταξύ κοινοτικών τιμών και των ινδικών τιμών [71].

168. Εν προκειμένω, πρέπει κατ' αρχάς να ληφθεί υπόψη ότι η διαπίστωση της ζημίας της κοινοτικής βιομηχανίας δεν αποτελεί μόνο προϋπόθεση για την επιβολή αντι-

68 — Απόφαση Mukand κ.λπ. κατά Συμβουλίου (παρατεθείσα στην υποσημείωση 66, σκέψη 46). Βλ. πάντως και την απόφαση AGST Draht- und Biegetechnik (υποσημείωση 15, σκέψεις 45 έως 54), κατά την οποία πρέπει να προβάλλεται εμπεριστατωμένως κατά πόσον τεχνητώς υψηλές τιμές σε μια αγορά μπορούν να έχουν επιπτώσεις σε μια άλλη αγορά.

69 — Βλ. την απόφαση AGST Draht- und Biegetechnik (παρατεθείσα στην υποσημείωση 15, σκέψεις 45 έως 54).

70 — Βλ. το σημείο 25 των παρουσών προτάσεων.

71 — Βλ. τη σκέψη 274 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

σταθμιστικού δασμού κατά επιδοτούμενων εισαγωγών [72], αλλά μπορεί να έχει σημασία και για το *ύψος* του αντισταθμιστικού δασμού.

169. Κατά το άρθρο 15, παράγραφος 1, πρώτη φράση του βασικού κανονισμού, το ύψος του αντισταθμιστικού δασμού δεν επιτρέπεται να υπερβαίνει το ύψος των αντισταθμίσιμων επιδοτήσεων, όπως αυτό έχει προσδιορισθεί βάσει του παρόντος κανονισμού, αλλά πρέπει να είναι κατώτερο, αν η επιβολή δασμού χαμηλότερου ύψους κρίνεται επαρκής για την εξάλειψη της ζημίας που υφίσταται ο κοινοτικός κλάδος παραγωγής (ο αποκαλούμενος κανόνας lesser-duty). Επομένως, κατά τον κανόνα lesser-duty, το περιθώριο επιδοτήσεως συγκρίνεται με το περιθώριο εξαλείψεως της ζημίας. Αν το περιθώριο εξαλείψεως της ζημίας είναι κατώτερο του περιθωρίου επιδοτήσεως, επιβάλλεται μόνον αντισταθμιστικός δασμός στο ύψος του περιθωρίου εξαλείψεως της ζημίας.

170. Ο σκοπός στον οποίο αποβλέπει ο κανόνας lesser-duty είναι να αντισταθμίζεται μόνο το ανταγωνιστικό πλεονέκτημα των επιδοτούμενων εισαγωγών, το οποίο είναι απαραίτητο για την προστασία της κοινοτικής βιομηχανίας. Με τον κανόνα lesser-duty επιδιώκεται επομένως η άμβλυνση της αντιθετικής σχέσεως μεταξύ της βάσει κανόνων εμπορικού δικαίου προστασίας της κοινοτικής βιομηχανίας από επιδοτούμενες εισαγωγές, αφενός, και του συμφέροντος για μια κατά το δυνατόν ανταγωνιστική κοινοτική βιομηχανία και κατά το δυνατόν χαμηλές τιμές για τους αγοραστές του οικείου προϊόντος εντός της Κοινότητας, αφετέρου. Οι τιμές για τις επιδοτούμενες εισαγωγές θα πρέπει να αυξάνονται μέσω του αντισταθμιστικού δασμού μόνο στον βαθμό που απαιτείται για την προστασία της κοινοτικής βιομηχανίας. Δεν θα πρέπει όμως να παρέχουν κανένα επί πλέον ανταγωνιστικό πλεονέκτημα για την κοινοτική βιομηχανία έναντι των επιδοτούμενων εισαγωγών.

171. Αν ληφθεί υπόψη αυτός ο σκοπός του κανόνα lesser-duty, καθίσταται σαφές ότι για να λαμβάνονται υπόψη άλλοι παράγοντες κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού στο πλαίσιο του κανόνα lesser-duty μπορεί να ενδείκνυται η χρησιμοποίηση ενός λεπτότερου φίλτρου απ' ό,τι κατά την εξέταση του ζητήματος αν ένας άλλος παράγων διασπά τον αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ των επιδοτούμενων εισαγωγών και της ζημίας. Δεδομένου ότι μπορεί να πρέπει να είναι δυνατή η επιβολή αντισταθμιστικού δασμού και όταν η ζημία προκαλείται από περισσότερους παράγοντες, αρκεί στο πλαίσιο της εξετάσεως της αιτιώδους συνάφειας η εφαρμογή του ανωτέρω [73] περιγραφέντος «χονδρού φίλτρου». Εν προκειμένω, δεν είναι απαραίτητο να εκτίθενται και να λαμβάνονται υπόψη μέχρι λεπτομερείας οι επιπτώσεις του επίμαχου παράγοντος. Ο σκοπός πάντως του κανόνα lesser-duty είναι να μην παρέχεται ούτε σε μια τέτοια περίπτωση στην κοινοτική βιομηχανία προστασία που υπερβαίνει το απαιτούμενο μέτρο. Για να επιτευχθεί αυτός ο σκοπός μπορεί να είναι ενδεδειγμένη, στο πλαίσιο του υπολογισμού του επιπέδου της εξαλείψεως ζημίας, η λήψη υπόψη παραγόντων, οι οποίοι ναι μεν δεν έχουν ως συνέπεια διάσπαση του αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ των επιδοτούμενων εισαγωγών και της ζημίας, πλην όμως μπορούν να έχουν επίδραση στο ύψος του

72 — Αν δεν υφίσταται συνδεόμενη με το γενεσιουργό της αίτιο ζημία συνεπεία των επιδοτούμενων εισαγωγών, διότι ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ των επιδοτούμενων εισαγωγών και της ζημίας διασπάσθηκε από έναν άλλο παράγοντα, δεν μπορεί να επιβληθεί αντισταθμιστικός δασμός. Εξέτασα αυτό το ζήτημα ανωτέρω (σημεία 159 έως 166 των παρουσών προτάσεων).

73 — Βλ. τα σημεία 159 έως 166 των παρουσών προτάσεων.

επιπέδου εξαλείψεως της ζημίας. Εν προκειμένω, μπορεί για τον υπολογισμό του επιπέδου εξαλείψεως της ζημίας να ενδείκνυται η χρησιμοποίηση ενός «λεπτότερου φίλτρου» απ' ό,τι στο πλαίσιο της εξετάσεως της αιτιώδους συνάφειας [74].

172. Πρέπει πάντως να ληφθεί υπόψη ότι, όπως μνημονεύθηκε ανωτέρω, η εκτίμηση και στάθμιση οικονομικών στοιχείων, που είναι απαραίτητα για τη λήψη προστατευτικών μέτρων εμπορικής πολιτικής, συνιστούν πολύπλοκο έργο και, επομένως, τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν ευρεία ευχέρεια εκτιμήσεως [75].

173. Με βάση αυτά τα δεδομένα, πρέπει τώρα να εξετασθεί αν το Πρωτοδικείο, κατά την εξέταση της ασκήσεως διακριτικής ευχέρειας του Συμβουλίου ως προς τον υπολογισμό του επιπέδου εξαλείψεως της ζημίας και της εφαρμογής του κανόνα lesser-duty, έλαβε προσηκόντως υπόψη τα φερόμενα ως υπερβολικά δικαιώματα εκμεταλλεύσεως.

174. Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι στο παρελθόν η επιστήμη είχε κατ' επανάληψη τονίσει τον κίνδυνο ότι το να μη λαμβάνονται υπόψη παραβιάσεις του ευρωπαϊκού δικαίου του ανταγωνισμού στο πλαίσιο διαδικασιών επιβολής μέτρων εμπορικής πολιτικής θα μπορούσε να έχει ως συνέπεια την παρεμπόδιση υλοποιήσεως των στόχων των Συνθηκών στον τομέα του ανταγωνισμού [76].

175. Πράγματι, σε περιπτώσεις στις οποίες οι τιμές των εισαγωγών από τρίτες χώρες συγκρίνονται με τιμές κοινοτικών παραγωγών, οι οποίες συνεπεία αντίθετων προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορών έχουν τεχνητά αυξηθεί, υφίσταται ο κίνδυνος το επίπεδο που πρέπει να εξευρεθεί για την εξάλειψη του ανταγωνιστικού πλεονεκτήματος της επιδοτούμενης εισαγωγής να καθορίζεται σε υπερβολικό ύψος. Ένα καθοριζόμενο σε υπερβολικό ύψος επίπεδο εξαλείψεως της ζημίας αποβαίνει σε βάρος των αγοραστών του οικείου προϊόντος, χωρίς αυτό να δικαιολογείται από την προστασία της κοινοτικής βιομηχανίας.

176. Αυτό, κατ' εμέ, δεν συνεπάγεται ότι το Συμβούλιο είναι αναγκασμένο στο πλαίσιο της διακριτικής του ευχέρειας να λαμβάνει υπόψη σε όλες τις περιπτώσεις, στις οποίες φερόμενες ως αντίθετες προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορές επηρεάζουν τις τιμές, αυτές τις συμπεριφορές κατά τον υπολογισμό του επιπέδου εξαλείψεως της ζημίας. Στην περίπτωση, ιδίως, κατά την οποία όλοι οι οικείοι παραγωγοί μπορεί να θίγονται από τη

74 — Βλ. Adamantopoulos, K., Pereyra, M.J., *EU Antisubsidy Law & Practice*, 2η έκδ., Sweet & Maxwell 2007, σημείο 6-039. Müller, W., Khan, N., Neumann, H.-A., υποσημείωση 17, σημείο 14.3, όπου επισημαίνεται ότι οι άλλοι παράγοντες πρέπει να εξαλείφονται κατά τον υπολογισμό του επιπέδου της ζημίας.

75 — Βλ. το σημείο 23 των παρουσών προτάσεων. Σ' αυτή την αλληλουχία, πρέπει επίσης να ληφθεί υπόψη ότι σε μερικές γλωσσικές αποδόσεις του άρθρου 15, παράγραφος 1, τρίτη περίοδος, του βασικού κανονισμού η ίδια η *εφαρμογή* του κανόνα lesser duty στο επίπεδο εξαλείψεως της ζημίας φαίνεται να εμπίπτει στη διακριτική ευχέρεια των κοινοτικών οργάνων: βλ., π.χ., την αγγλική γλωσσική απόδοση («should») ή τη γερμανική γλωσσική απόδοση («sollte»). Αντιθέτως, από άλλες γλωσσικές αποδόσεις, παραδείγματος χάριν, τη γαλλική («doit»), την ισπανική («será») και τη σλοβενική («mora») δεν συνάγεται κατ' ανάγκη πεδίο διακριτικής ευχέρειας. Αν ληφθεί υπόψη ότι η εφαρμογή ενός κανόνα lesser duty στο επίπεδο εξαλείψεως της ζημίας κατά το άρθρο 19.2 της συμφωνίας για τα μέτρα διασφάλισης (ΕΕ 1994, L 336, σ. 184) θεωρείται μεν ευκταία, αλλά δεν ορίζεται επιτακτικώς, πολλά, κατ' εμέ, συνηγορούν υπέρ του ότι τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν όντως ευχέρεια εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή του κανόνα lesser duty.

76 — Temple Lang, J., Urteilsbesprechung zum Urteil Mukand, *Common Market Law Review*, 2002, σ. 633 επ., 635, Branton, J., Trade Law Meets Antitrust in the European Court: Judgement in Mukand v. Council, *International Trade Law Review*, 2001, σ. 184 επ., Clough, M., Conflicts between EEC Anti-dumping and Competition Law, *European Competition Law Review*, 1992, σ. 222 επ.

φερόμενη ως αντίθετη προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορά, δεν θεωρώ ότι είναι υποχρεωτικά απαραίτητο να λαμβάνει το Συμβούλιο υπόψη αυτή τη συμπεριφορά κατά τον υπολογισμό του επιπέδου εξαλείψεως της ζημίας. Σε μια τέτοια περίπτωση, η πληρωμή ενός δικαιώματος εκμεταλλεύσεως εμφανίζεται ως ένας όρος του γενικού πλαισίου, υπό το οποίο οφείλουν να ασκούν τις δραστηριότητές τους όλοι οι παραγωγοί. Καθόσον η συμπεριφορά αυτή δεν μπορεί να αποδοθεί στην ίδια την κοινοτική βιομηχανία, υφίσταται δικαιολογημένη ανάγκη προστασίας της κοινοτικής βιομηχανίας υπό τη μορφή επιβολής αντισταθμιστικού δασμού, ο οποίος, υπό τους υφιστάμενους όρους του γενικού πλαισίου, την προστατεύει από τις επιδοτούμενες εισαγωγές.

177. Στην υπό κρίση περίπτωση, το Πρωτοδικείο έλαβε υπόψη με τη σκέψη 274 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι όλοι οι παραγωγοί CD-R όφειλαν να καταβάλλουν τα φερόμενα ως αντίθετα προς τον ανταγωνισμό δικαιώματα εκμεταλλεύσεως και ότι η φερόμενη ως αντίθετη προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορά δεν μπορούσε να αποδοθεί στην κοινοτική βιομηχανία. Επομένως, θεμιτώς και ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε με τη σκέψη 257 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι τα φερόμενα ως υπερβολικού ύψους δικαιώματα εκμεταλλεύσεως δεν μπορούσαν να έχουν επίδραση στον υπολογισμό του επιπέδου της υποτιμολογήσεως και ότι η διαπίστωση του Συμβουλίου με την αιτιολογική σκέψη 134 του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν δίνει λαβή για επικρίσεις.

Δ — *Συμπέρασμα*

178. Επομένως, συνάγεται ως συμπέρασμα ότι και ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί εξ ολοκλήρου.

IX — Συμπέρασμα από τη νομική εκτίμηση

179. Κατόπιν όλων των ανωτέρω, η αίτηση αναιρέσεως είναι αβάσιμη. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί εξ ολοκλήρου.

X — Δικαστικά έξοδα

180. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στη διαδικασία της αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118 του ιδίου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι, κατ' εμέ, η αναιρεσείουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

181. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, που ομοίως έχει εφαρμογή στη διαδικασία της αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118 του ιδίου κανονισμού, η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

XI — Πρόταση

182. Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, προτείνω στο Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως,

— να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα έξοδα του Συμβουλίου,

— να υποχρεώσει την Επιτροπή να φέρει τα δικαστικά της έξοδα.